

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΤΟΣ ΚΓ'.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, 28 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1903

ΑΡΙΘ. 9

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

καθ' ὅλον τὸ ὄθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. . . . 8
διὰ τὸν κατώτερον κλήρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῷ ἐξω τερικῷ φράγκα χρυσᾷ 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

+ Ὁ Μητροπολ. Βοδενῶν ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ (πρόεδρος)
+ Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
+ Ὁ Ἀρχιεραρχιεπὶ τῆς Ἱ. Συνόδου ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ

Ἡ συνδρομὴ προκαταβάλλεται ἀποστέλλομένη πρὸς τὸν ταμίαν.

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐπίσημαι ἐπισκέψεις καὶ ἀπονόμαί παρασκήμων καὶ βαθμῶν
— Ἐκκλησιαστικά χρονικά — Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ
Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία — Λόγιοι ἐξ Ἰθάκης ὑπὸ τοῦ κ. Μ.
Ι. Γεδεῶν — Ἡ Νεάπολις τῆς Καππαδοκίας ὑπὸ τοῦ κ. Γρ.
Κ. Ἐγγονοπούλου, δικηγόρου — Ἀναγραφὴ ὕμνων καὶ ἐγκο-
μίων εἰς τὴν ἁγίαν Εὐφημίαν ὑπὸ τοῦ Ἀλεξ. Ε. Λαυσιώτου
— Κρινοποιήσεις. — Παράρτημα (Εὐαγγελικὰ διδάγματα).

ΕΠΙΣΗΜΟΙ ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ

ΚΑΙ ΑΠΟΝΟΜΗ ΠΑΡΑΣΗΜΩΝ ΚΑΙ ΒΛΩΜΩΝ

**Αἱ παρὰ τοῖς ὀθωμανοῖς ἐορταὶ τῶν θυ-
σιῶν** — Ἐπὶ ταῖς παρὰ τοῖς συμπολίταις ἡμῶν
μωαμεθανοῖς ἀγομέναις ἐορταῖς τῶν θυσιῶν ἡ
Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης Ἰωακείμ συ-
νοδεύόμενος ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ ἀρχοντος Μ.
Λογοθέτου Σταυράκη βέν. Ἀριστάρχου μετέβη
τῇ παρελθούσῃ δευτέρα εἰς τὰ ἐν Γιλδίξ αὐτο-
κρατορικὰ ἀνάκτορα καὶ διὰ τοῦ ἀρχιθαλαμη-
πόλου Χατζῆ Ἀλῆ πασᾶ ὑπέβαλεν ἐγγράφως
τῷ σεπτῷ ἡμῶν Ἀνακτι τὰ συγχαρητήρια ἐαυ-
τοῦ τε καὶ τοῦ Γένους ἡμῶν.

Ἡ Α. Α. Μ. ὁ Σουλτάνος πληροφορηθεὶς παρὰ
τοῦ εἰρημένου ἀρχιθαλαμηπόλου περὶ τῆς ἐν
τοῖς ἀνακτόροις παρουσίας τῆς Α. Θ. Π. εὐνε-
ρεστήθη νὰ διαβιβάσῃ διὰ τοῦ αὐτοῦ τῇ Α. Θ.
Π. τὰς ἐπὶ τοῖς συγχαρητηρίοις αὐτοκρατορικὰς
προσρήσεις.

Μεθ' ὃ ἡ Α. Θ. Π. ἐπισκέψατο αὐτόθι καὶ τὰς
Α. Α. Ε.Ε. τὸν ἀρχιθαλαμηπόλου Χατζῆ Ἀλῆ πα-
σᾶ καὶ τὸν ἀρχιεραρχιεπὶ Ταχσὶν πασᾶν, ἀφῆ-

σασα ἐπισκεπτήρια εἰς τινὰς ἄλλους μεγιστᾶνας.

Μετὰ τὰς ἐν τοῖς ἀνακτόροις ἐπισκέψεις ταύ-
τας ἡ Α. Θ. Π. ἐπισκέψατο αὐθιμερὸν καὶ τὴν
ἐπαύριον τὰς Α. Α. Υ.Υ. τὸν πρωθυπουργὸν Φερὶτ
πασᾶν, τὸν σεῖχουλισλάμην Δζεμαλεδδὶν ἐφέντην,
τὸν ὑπουργὸν τῆς δικαιοσύνης Ἀβδουρραχμὰν
πασᾶν καὶ τὰς Α. Α. Ε.Ε. τοὺς ὑπουργοὺς τῶν στρα-
τιωτικῶν Ριζᾶ πασᾶν, τῶν ναυτικῶν Χασᾶν πα-
σᾶν, τῶν ἐξωτερικῶν Τεφῆκ πασᾶν, τῶν ἐσωτε-
ρικῶν Μεμδούχ πασᾶν, τὸν πρόεδρον τοῦ συμ-
βουλίου τοῦ κράτους Σαῖτ πασᾶν, τὸν διευθυ-
ντὴν τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς Ραούφ πασᾶν,
καὶ τὸν ἰδιαίτερον ὑπασπιστὴν τοῦ Ἀνακτος
Ἀχμέτ πασᾶν.

Αὐθιμερὸν καὶ τῇ ἐπαύριον, ἐντολῇ τῆς Α.
Θ. Παναγιότητος ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος κ. Καλ-
λίνικος ἐν συνοδίᾳ τοῦ ἀρχοντος καπουκεχαγιᾶ
Ἀντωνίου βέν. Οἰκιάδου ἐπισκέψαντο τὰς Α. Α.
Ε.Ε. τοὺς ὑπουργοὺς τῆς Ἀστυνομίας, τοῦ Εὐ-
καθίου, τῶν Τελωνείων, τῶν Δημοσίων ἔργων,
τῶν Οἰκονομικῶν, τῆς Παιδείας, τοῦ Πυροβολι-
κοῦ, τὸν πρεσβευτὴν τῆς Περσίας, τὸν ὑφυπουρ-
γὸν τῆς Δικαιοσύνης, τὸν σύμβουλον τῆς Μ. Βε-
ζυρείας, τὸν τμηματάρχην τῶν θρησκευτικῶν
ὑποθέσεων Ζιβέρ βένν, τὸν Βεῖλικτσὴν βένν, τὸν
Ἀβδουλλὰχ Χασῆπ ἐφέντην, μέλος τοῦ συμβου-
λίου τῆς παιδείας, τὸν Ἀμετσῆν βένν, τὸν φρού-
ραρχον Διπλοκιονίου Χασᾶν πασᾶν, τὸν σύμ-
βουλον τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐσωτερικῶν Φουὰτ
βένν, τὸν διοικητὴν τοῦ Πέραν Χαμδῆ βένν
πρὸς ἄλλους δὲ ἐστάλησαν ὑπὸ τῆς Α. Θ. Π.

δι' ἰδιαίτερον Αὐτῆς ἀπεσταλμένου ἐπισκεπτήρια.

Ἡ Α. Α. Μ. ὁ σεπτὸς ἡμῶν Ἀναξ, αἰτήσας τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, νύδοκνησεν, ἐπὶ ταῖς ἐορταῖς τοῦ βαϊραμίου, διατρανῶν ἐξαιρετικὴν εὐμένειαν καὶ στοργὴν πρὸς τὸ ἡμέτερον Γένος, ν' ἀπονεύμῃ παράσημα, βαθμούς καὶ χάριτας εἰς τοὺς ἐπομένους κληρικούς καὶ λαϊκοὺς ὁμογενεῖς:

Τοῖς πανιερ. μητροπολίταις Τραπεζοῦντος κ. Κωνσταντίῳ τὸ Ὁσμανιὲ Β' τάξεως, Ἀγκύρας κ. Σωφρονίῳ τὸ Μετζηδιὲ Β' τάξεως, τῷ Δυρραχίου κ. Προκοπίῳ, τῷ πανοσιολογ. ἀρχιγραμματεῖ τῆς ἱερᾶς Συνόδου ἀρχιμανδρίτῃ κ. Γενναδίῳ Ἀλεξιάδῃ καὶ τῷ ἰδιαίτερῳ ἐφημερίῳ τοῦ μακαριωτάτου πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ. Ἀνυφαντοπούλῳ τὸ αὐτὸ Γ' τάξεως τῷ ἐκ τῶν προκρίτων τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐλληνικῆς ὀρθοδόξου κοινότητος κ. Ἐμμ. Ζερβουδάκη τὸ Μεδζητιὲ Β' καὶ τῇ εὐγενεστάτῃ αὐτοῦ συζύγῳ τὸ Σεφακάτ τῆς αὐτῆς τάξεως τῷ κ. Παναγιώτῃ Νικολαΐδῃ, ἰδιαίτερῳ γραμματεῖ τοῦ μακαριωτάτου πατριάρχου Ἱεροσολύμων καὶ τῷ κ. Ἀθανασίῳ Χ' Κωνσταντίνου, προέδρῳ τῆς δημαρχίας Ἀϊδινίου, τὸ Ὁσμανιὲ Δ' τάξεως τῷ κ. Σταματίῳ Σταματιάδῃ, μέλῃ τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου Ἀϊδινίου, καὶ τῷ ἡγουμένῳ τῆς μονῆς Τσαμιλῇ ἐν Κυδωνίαις ὁσιωτάτῳ κ. Παῖσιῳ τὸ Μετζηδιὲ Δ' τάξεως.

Βαθμούς δὲ τοῖς ἐξῆς: τῷ διευθυντῇ τοῦ πατριαρχικοῦ γραφείου τῶν διαβατηρίων κ. Σωτηράκῃ Κωνσταντινίδῃ, Ἰωάννῃ Βαρούτῃ, διευθυντῇ τοῦ πατριαρχ. γραφείου τῶν ἱλμικαυπερίων καὶ ἀγοραπωλησιῶν, Ἀλεξάνδρῳ Βρυεννίῳ γραμματεῖ τῆς ἐφορείας τῆς ἐν Χάλκῃ θεολογικῆς Σχολῆς, τῷ ἐκ τῶν μελῶν τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου Νικομυδεΐας κ. Κωνσταντίνῳ Βασιλάτῳ, τῷ προὔχοντι Ἀδὰ Παζαρίου δικηγόρῳ κ. Ἀναστασίῳ Μιχαηλίδῃ, τῷ Μάρκῳ ἐφέντῃ Λαμπίκη, πρώτῳ μεταφραστῇ τῶν τελωνείων Γαλατᾶ, τὸν δεύτερον βαθμὸν Β' τάξεως (σανιὲ-σανί).

Τῷ Θεμιστοκλεῖ Βογιατζόγλου ἐφέντῃ, προέδρῳ τοῦ πρωτοδικείου Ἐφέσου, τῷ προέδρῳ τῆς δημαρχίας Κυδωνιῶν κ. Μιχαὴλ Καρτσακλῇ, τῷ κ. Παύλῳ Κέπετζῃ γραμματεῖ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις γραφείου τῶν διαβατηρίων, τῷ κ. Γεωργίῳ Νομικῷ, προέδρῳ τῆς ἐφορίας τῶν ὀρθοδόξων ἐν Γαλατᾶ σχολείων καὶ μέλῃ τῆς ἐπι-

τροπῆς τοῦ ἐν Γαλατᾶ ναοῦ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου καὶ τῷ κ. Βλαδιμήρῳ Μηρμύρογλου βοηθῷ τοῦ κ. Χρ. Θωμαΐδου, δικηγόρου τῶν δικαστικῶν ὑποθέσεων τῆς Θεολ. Σχολῆς Χάλκης ὁ γ' βαθμὸς (σαλισέ).

Αὐτοκρατορικὴ δὲ χάρις ἀπενεμήθη τοῖς ἐπομένοις: τῷ ἐκ Σάμου Νικολάῳ Κατσούλῃ, τῷ ἐκ Κορυτσᾶς Φωτίῳ Γρηγορίου, τῷ ἐκ Δεβρῶν Γεωργίῳ Γερασίου καὶ τῷ ἐκ Φλωρίνης Τάκῃ Σπύρου πᾶσιν εἰς ἰσόδια καταδεδικασμένοις δεσμά: ἔτι δὲ καὶ τῷ ἐκ Γκιουμουλτζίνης ὑπερογδοκκονταετῇ γέροντι Χατζῇ Κυριάκογλου Ραξῇ καταδικασθέντι εἰς φυλάκισιν ἐξάμηνον.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Πατριαρχ. λειτουργία.— Μετὰ μεγαλοπρεπείας ἐτελέσθη τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ τῆς ὀρθοδοξίας (23 λήγοντος) ἐν τῷ πανσέπτῳ πατριαρχ. ναῷ ἡ εἰθισμένη πατριαρχ. καὶ συνοδικὴ λειτουργία ἐν μέσῳ πολυπληθεστάτης συρροῆς εὐσεβοῦς ἐκκλησιασματος. Τῷ παναγιωτάτῳ οἰκουμενικῷ πατριάρχῃ συνιερούργησαν οἱ σεβασμ. μητροπολίται, Ἐφέσου, Προύσης, Νεοκαισαρείας, Ἐάνθης, Δυρραχίου, Βοδενῶν, Λιτίτσης, Ἡλιουπόλεως καὶ Καλλιουπόλεως. Ἐν τῷ ναῷ παραστάντες συμπροσηύξαντο καὶ αἱ ΑΑ. ΕΕ. ὁ ἐνταῦθα πρεσβευτὴς τῆς Ρουμανίας κ. Ἀλέξανδρος Λαχωβάρης, ὁ ἄρχων Μ. Λογοθέτης Σταυράκης βέης Ἀριστάρχης ἐν στολῇ, ὁ ἐπιτετραμμένος τῆς Σουνδίας, οἱ ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου κκ. Ἀλεξ. Γάγκος καὶ Ἐμμανουὴλ Ρακτιδᾶν καὶ ὁ ἔγκριτος τραπεζίτης κ. Θεόδωρος Κουρτζῆς μετὰ τῆς συζύγου αὐτοῦ. — Ἐν τῇ ἱερᾷ ταύτῃ λειτουργίᾳ ἐχειροτονήθη ὁ μητροπολίτης Σάμου πανιερ. κ. Κωνσταντῖνος. Κατὰ τὴν μεγάλῃν εἰσοδὸν ἡ Α. Θ. Π. ἐδεήθη ὑπὲρ ὑγείας τοῦ ὀρθοδόξου πρίγκηπος διαδόχου τοῦ ρουμουνικοῦ θρόνου, τοῦ μητροπολίτου Οὐγγροβλαχίας Ἰωσήφ καὶ τοῦ παρισταμένου πρεσβευτοῦ. — Περὶ τὸ πέρας τῆς ἱερᾶς μυσταγωγίας ὁ παναγιώτατος οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἀνέγνω ἀπὸ τοῦ ἀρχιερατικοῦ θρόνου τὰς εἰθισμένας συγχωρητικὰς εὐχὰς ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τῶν ὀρθοδόξων βασιλέων, πατριαρχῶν, ἀρχιερέων, ἱερέων, διακόνων, μοναχῶν καὶ τῶν ἐν εὐσεβείᾳ τελειωθέντων πάππων καὶ προπάππων ἡμῶν.

Ἐκδόσεις κανονικαὶ πρὸς χειροτονίαν.

— Ἐν τῇ χθесινῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ, ληφθεισῶν ὑπ' ὧν αἰτήσεις τῶν σεβασμιωτάτων μητροπολιτῶν Ἡρακλείας κ. Γρηγορίου καὶ Χαλκιδόνο κ. Γερμανοῦ, ὅπως χορηγηθῇ αὐτοῖς ἡ κανονικὴ ἔκδοσις πρὸς χειροτονίαν τῶν ὑπ' αὐτοῖς διατελούντων θεοφιλεστάτων περιοδευτῶν ἐπισκόπων Χαριουπόλεως κ. Φιλοθέου καὶ Λεύκης κ. Γερμανοῦ, ἅμα δὲ ὑποδειχθῶσι καὶ οἱ συμμεθέξοντες τῆς χειροτονίας ἀρχιερεῖς, ἐχορηγήθη ἡ προσήκουσα ἀδεια, ἐνεκρίθη δ' ἵνα κατὰ μὲν τὴν χειροτονίαν τοῦ πρώτου συμμετάσχωσιν ὁ πανιερώτατος μητροπολίτης Κασσανδρείας κ. Λεόντιος καὶ ὁ θεοφίλ. ἐπίσκοπος Μετρῶν κ. Ἰωακεῖμ μεταβαίνοντες εἰς Ραιδεστόν, κατὰ δὲ τὴν τοῦ δευτέρου οἱ σεβασμ. μητροπολίται Βοδενῶν κ. Νικόδημος καὶ Καλλιουπόλεως κ. Ἱερώνυμος, διαπεραιούμενοι εἰς Χαλκιδόνα.

Συνεδρία δύο σώματων.— Τὰ δύο σώματα συνελθόντα τῇ παρελθούσῃ δευτέρᾳ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου εἰς κοινὴν συνεδρίαν συνεζήτησαν καὶ ἐπεκύρωσαν τὸν ὑποβληθέντα προϋπολογισμόν τῶν Πατριαρχείων τοῦ τρέχοντος ἔτους. Ἐξ ἀφορμῆς δὲ τῆς ὑποβολῆς τούτου, τὰ δύο Σώματα θεωρήσαντα ἐπάναγκες, πρὸς ἀποφυγὴν ἐν τῷ μέλλοντι τῶν ἐκάστοτε ἐπὶ ὁμοίᾳ ἀφορμῇ γινομένων ζητημάτων, τὸν διορισμὸν ἐπιτροπῆς μελλούσης νὰ ἐξακριβώσῃ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν Γεν. ἔθν. Κανονισμῶν καὶ τῶν πράξεων τῆς Ἐκκλησίας τὸ σημεῖον: «ὁποῖον τὸ ἀρμόδιον ἐν τοῖς Πατριαρχείοις σῶμα, ὑφ' οὗ δέον ἵνα διορίζηται ἡ πρὸς σύνταξιν τοῦ προϋπολογισμοῦ ἐπιτροπὴ καὶ ἐνώπιον τοῦ ὁποίου θέλει ὑποβάλλεσθαι κατ' ἄρθρον καὶ ἐπιψηφίζεσθαι ὁ ἐτήσιος τῶν Πατριαρχείων προϋπολογισμὸς» ἐνέκριναν τὴν σύστασιν αὐτῆς, ὀνομάσαντα ἐπὶ τούτῳ τοὺς σεβασμ. συνοδικοὺς μητροπολίτας Ξάνθης κ. Ἰωακεῖμ καὶ Βοδενῶν κ. Νικόδημον, τὸν Ἐξ. Κωστάκην ἐφέντην Βαγιάννην καὶ τὸν ἐρίτιμον κ. Σόλωνα Καζανόβαν μέλη τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου. Ἀνετέθη δ' εἰς τὴν αὐτὴν ἐπιτροπὴν ἡ μελέτη καὶ ἐκπόνησις σχεδίου ὑπηρεσίας τῶν γραφείων τοῦ οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, συμφώνως ταῖς νέαις αὐτοῦ ἀνάγκαις.

Πατριαρχικαὶ προδρόσεις.— Πατριαρχικῇ ἐντολῇ ὁ πανοσιολογ. Μ. Πρωτοσύγκελλος κ. Καλλίνικος μετὰ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ Α. πατρι-

αρχικοῦ Γραφείου κ. Ἰωάννου Δ. Τανταλίδου μεταδάντες τῷ παρελθόντι σαββάτῳ εἰς τὸ μέγαρον τῆς ἐνταῦθα σερβικῆς πρεσβείας, συνεχάρησαν τῷ Ἐξ. πρεσβευτῇ στρατηγῷ Σάββα Γρούιτς ἐπὶ τῇ ἀγομένῃ ἐθνικῇ τῶν σέρβων ἐορτῇ, συμπιπτούσῃ μετὰ τῆς ἐορτῆς τῆς εἰς τὸν βασιλικὸν θρόνον ἀναρρήσεως τῆς Α. Μ. τοῦ βασιλέως Ἀλεξάνδρου, καὶ διηρμήνευσαν τὰς συγχαρητηρίους εὐχὰς τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου.

Συλλυπητήρια ἐπὶ τῷ θανάτῳ Ν. Μαυροκορδάτου.— Ἀνεγράψαμεν ὅτι ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμ. πατριάρχης διεβίβασε πρὸ τινος, ἐγκρίσει τῆς ἱ. Συνόδου, ἐπιστολὴν πρὸς τὴν ἐν Ἀθήναις εὐγενεστάτην χήραν τοῦ ἀειμνήστου Νικολάου Μαυροκορδάτου κ. Χαρίκλειαν συλλυπούμενος αὐτῇ ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ συζύγου αὐτῆς ἐν τῇ χθесινῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ ἀνεγνώσθη ἀπάντησις αὐτῆς ὑποβαλλούσης εὐχαριστίας τῇ Ἐκκλησίᾳ.

Ὀνοματικαὶ ἐορταί.— Τῶν ἐγκρίτων ὁμογενῶν κκ. Θεοδώρου Μαυροκορδάτου καὶ Θεοδώρου Κουρτζῆ ἀγόντων τῷ παρελθόντι σαββάτῳ τὴν ἐπέτειον τοῦ ὀνόματος αὐτῶν ἐορτὴν, ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης διεβίβασεν αὐτοῖς τὰς συγχαρητηρίους εὐχὰς καὶ προσρήσεις διὰ τοῦ πανοσιολογ. Μ. Πρωτοσυγκέλλου κ. Καλλίνικου. Τὸν τῇ κυριακῇ ἄγοντα τὴν ὀνοματικὴν αὐτοῦ ἐορτὴν σεβασμ. μητροπολίτην Βάρνης κ. Πολύκαρπον ἐπεσκέψατο ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης, ὃς ἐπίσης συνεχάρη διὰ τηλεγραφικῆς ὁδοῦ καὶ τοῖς πανιερ. μητροπολίταις Ἐλασσῶνος καὶ Κολωνίας ἐορτάζουσιν ὡσαύτως τῇ τρίτῃ δὲ (25) ὁ παναγ. οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἐπεσκέψατο καὶ τὸν ἐορτάζοντα σεβασμ. μητροπολίτην Ἡλιουπόλεως καὶ Θυατείρων κ. Ταράσιον.

Ὁμοίως ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης συνεχάρη τηλεγραφικῶς καὶ τῷ σεβασμιωτάτῳ ἀρχιεπισκόπῳ Σιναίῳ κ. Πορφυρίῳ ἄγοντι πρόχθες τὴν ὀνοματικὴν αὐτοῦ ἐορτὴν, διαβιβάσας ἅμα τὰς συγχαρητηρίους προσρήσεις αὐτοῦ καὶ πρὸς τὸν ἐνταῦθα ἐπίτροπον τοῦ Ὁρους Σινᾶ πρωτοσύγκ. Δανιὴλ διὰ τοῦ τριτεύοντος κ. Βενιαμίν.

Ἐπισκέψεις.— Τῇ κυριακῇ ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἐπεσκέψατο τοὺς σεβασμ. μητροπολίτας Προύσης κ. Ναθαναὴλ καὶ Ἰκονίου κ. Ἀθανάσιον ἐπὶ τῇ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν αὐ-

τῶν ἐπανόδῳ, καὶ τὸν πανιερ. μητροπολίτην Σάμου καὶ Ἰναρίας κ. Κωνσταντῖνον ἐπὶ τῇ χειροτονίᾳ αὐτοῦ.

Τῇ ἐβδομάδι ταύτῃ ἐπεσκέψαντο τὴν Α. Θ. Π. ὁ ἰδιαίτερος ὑπασπιστὴς τοῦ Ἀνακτορ Σεκέρ Ἀχμέτ πασᾶς, οἱ ἐρίτιμοι ὁμογενεῖς τραπεζῖται Θ. Μαυρογορδάτος, Λ. Ζαρίφης, Θ. Κουρτζῆς καὶ ἄλλοι.

Τιμωρία ἱερέων. — Καθ' ἃ ἐπληροφόρησαν ἡμᾶς δύο ἱερεῖς ἐν Βρασόβῳ τῆς Τρανσυλδανίας οἱ τέως ἐφημερεύοντες ὁσιώτατοι Ἀλέξανδρος Ἰβηρίτης καὶ Ἀμβρόσιος πρῶν Βατοπεδινὸς, ἐνῶ καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον τῆς αὐτοῦ ἐφημερείας αὐτῶν ἡ φιλότιμος καὶ εὐσεβὴς κοινότης ἀδρᾶν παρεῖχεν ὑλικὴν ἀμοιβήν, οὗτοι φιλὴν παραμονὴν τῆς πρώτης τοῦ παρελθόντος ἱεροχρηματίας ἀκορέστου πάθους νοσοῦντες διετύπουν ἐκάστοτε ὅρους ποικίλους χάριν μείζονος χρηματολογίας, τοῦθ' ὅπερ ἡ ἐπιτροπὴ τοῦ ναοῦ προσεπάθει νὰ κατασιγάξῃ ἐκάστοτε. Τὸ ἐν αὐτοῖς ὅμως δαιμόνιον τῆς φιλοχρηματίας μεθ' ὅλην τὴν γενναιοφροσύνην, ἐπιείκειαν καὶ ἐνδοτικότητα τῶν ἀξιοτίμων ἐφόρων, ὑπερίσχυσε καὶ τῇ παραμονῇ τῆς πρώτης τοῦ ἔτους νέας διεγείραντες χρηματικὰς ἀπαιτήσεις, αἱφνης προέβησαν εἰς ἀπεργίαν μὴ τελέσαντες θείαν λειτουργίαν, καθεσθέντες δὲ ἐπὶ τῶν παραθύρων τῶν δωματίων τῶν κελλίων ἐθεῶντο τῇ πρώτῃ ἀπαθῶς τοὺς χριστιανοὺς αὐτῶν, οἵτινες προσήρχοντο εἰς τὸν ναὸν καὶ αὐθωρεὶ ἀπύρχοντο εἰς τὰ ἴδια ἀγανακτοῦντες ἐπὶ τῇ ἀργίᾳ ταύτῃ τῶν ἐφημερίων.

Ἡ τοιαύτη ἀξία στυλνιτεύσεως πολιτείας τῶν ἱερέων, προῦκάλεσε τὴν παῦσιν καὶ ἀποπομπὴν αὐτῶν, καὶ ὁ μὲν εἰς ὁ Ἀμβρόσιος κατέφυγεν εἰς Γιούργεβον, ὁ δὲ ἕτερος Ἀλεξ. Ἰβηρίτης ἀφίκετο ἐνταῦθα. — Τοῦ γεγονότος περιελθόντος εἰς γνῶσιν τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἴκου. πατριάρχου ὁ ἐνταῦθα ἐλθὼν ἐτέθη εἰς ἀργίαν πάραυτα, ἐγγράφησαν δὲ τὰ δέοντα τῇ ἐν ἀγίῳ ὄρει ἱερᾷ μονῇ τῶν Ἰβήρων διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἀπονομή βαθμῶν. — Εὐχαρίστως ἀναγράφομεν ὅτι ὁ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν διευθύνων τὰ γραφεῖα τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης Κωνστ. Κωνσταντινίδης ἐφένδης ἐτιμήθη προλαβόντως ὑπὸ τῆς Σ. Α. Κυβερνήσεως διὰ τῆς ἀπονομῆς τοῦ ἀνωτέρου βαθμοῦ μουτμαῖζ.

Ἀγίου Ὄρους. — Ἡγούμενος τοῦ ἐν Μόσχᾳ μετοχίου τῆς ἱερᾶς μονῆς τῶν Ἰβήρων ἐξελέγη ὑπὸ τῆς ἀδελφότητος τῆς

μονῆς ταύτης ὁ πανοσιολ. ἀρχιμανδρίτης κ. Σωφρόνιος Ἰβηρίτης. — Ἐπανῆλθεν ἐκ Θεσσαλονίκης, ὅπου διέμεινεν ἐπὶ βραχὺν χρόνον δι' ὑποθέσεις τῆς μονῆς τῶν Ἰβήρων ὁ ὁσιολογ. μοναχὸς καὶ γραμματεὺς αὐτῆς κ. Ἰωακείμ.

Ἀφίξεις. — Ἀφίκετο ἐξ Ἱεροσολύμων ὁ ἐσχάτως διορισθεὶς ἡγούμενος τοῦ ἐν Τυφλίδι ἀγιοταφτικοῦ μετοχίου πανοσιολογ. ἀρχιμανδρίτης κ. Κυπριανός.

Ἀναχωρήσεις. — Τῇ δευτέρᾳ ἀνεχώρησεν εἰς Ἰωάννινα, πρὶς διεξαγωγὴν τῆς ἀνατεθείσης αὐτῷ ἀποστολῆς, ὁ ἱερολογ. δευτερεύων κ. Παρθένιος — Χθὲς δὲ ἀνεχώρησεν εἰς Ραιδεστόν, ἀδείξας ἐκκλησιαστικῇ, ὁ πανιερ. μητροπολίτης Κασσανδρείας κ. Λεόντιος.

ΟΙΚΟΤΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΚΑΙ ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Τὰ ἄρθρα τοῦ ἐν Λάμβεθ κατὰ τὸν ἰούλιον τοῦ 1897 συγκροτηθέντος συνεδρίου τῶν Ἀγγλικανῶν ἐπισκόπων, περὶ ὧν ἐγένετο λόγος ἐν τῇ ἐιθρονιστικῇ ἐπιστολῇ τοῦ ἀρχιεπισκόπου Καντουαρίας τῇ ἐκδοθείσῃ ἐν τῷ παρελθόντι φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας», ἔχουσιν, ὡς βλέπει ὁ ἀναγνώστης. Τὸ παρασυμφθὲν τῇ ἐπιστολῇ κείμενον, ἑλληνιστὶ γεγραμμένον, ἐπιγράφει τὰ ἄρθρα «ἀποφάσεις ἀφορώσας εἰς χριστιανικὴν ἔνωσιν καὶ ἰδίᾳ εἰς ἔνωσιν μετὰ τῶν Ἀνατολικῶν Ἐκκλησιῶν».

34. — «Ὅτι δεῖ δρᾶσθαι πάσης εὐκαιρίας πρὸς βεβαίωσιν τῆς θείας προθέσεως ὑπὲρ ὁρατῆς ἐνώσεως ἐν χριστιανοῖς ὡς ἀληθείας ἀποκαλυπτικῆς.

35. — «Ὅτι τὸ Συμβούλιον τοῦτο συνιστᾷ ὡς καθήκον εἰδικὰς εὐχὰς ὑπὲρ ἐνώσεως τῆς Ἐκκλησίας, κατὰ τὴν εὐχὴν αὐτοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν.

36. — «Ὅτι οἱ ἀρχιεπίσκοποι Καντουαρίας καὶ Ἐβοράκου καὶ ὁ ἐπίσκοπος Λονδίνου παρακαλοῦνται ὅπως ἐνεργῶσιν ὡς ἐπιτροπὴ, δυναμένη συμπαραλαμβάνειν καὶ ἑτέρους, ἵνα συμβουλευθῇται προσωπικῶς ἢ δι' ἐπιστολῶν μετὰ τῶν ὀρθοδόξων πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς, τῆς Ἀγίας κυβερνώσης Συνόδου τῆς Ρωσίας, καὶ τῶν κυριωτέρων ἀρχῶν τῶν διαφόρων Ἀνατολικῶν Ἐκκλησιῶν ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ ἐρευνᾶσαι τὸ δυνατόν τῆς ἐπιτεύξεως θετικωτέρας συνεννόσεως καὶ τοῦ ἰδρύσαι στενοτέρους σχέσεις μετὰ τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς κοινωνίας τῶν Ἀγγλικανῶν καὶ ὅτι, καθοδηγούσης τῆς εἰρημένης ἐπιτροπῆς, ληπτέον μέτρα πρὸς μετάφρασιν βιβλίων καὶ ἐγγράφων ἐρμηνευόντων τὴν σχετικῶς πρὸς ἀλλήλας θέσιν τῶν διαφόρων Ἐκκλησιῶν, ὡς καὶ κατηχήσεων καὶ λειτουργικῶν συμβαλλομένων εἰς ἀμοιβαίαν συνεννόησιν.

37. — «Ὅτι οἱ ἐπίσκοποι τῶν διαφόρων Ἐκκλησιῶν τῆς κοινωνίας τῶν Ἀγγλικανῶν προτρέπονται εἰς σύστασιν ἐπιτροπῶν ἐξ ἐπισκόπων (ὅπου τοιαῦται ἐπιτροπαὶ οὐχ ὑφίστανται ἤδη) ἐπιλαμβανομένων πάσης εὐκαιρίας πρὸς κοινὰς εὐχὰς καὶ ἀμοι-

δίας σκέψεις μεταξύ αντιπροσώπων τῶν διαφόρων χριστιανικῶν κοινοτήτων, καὶ παρεχόντων συμβουλὴν ὅπου αἰτεῖται συμβουλὴ, περὶ τοῦ πράγματος τούτου. «Ὅτι αἱ ἐπιτροπαὶ αὐτὰς δέον συσκέπτεσθαι καὶ ἀλληλοδογηθεῖσθαι καὶ θεωρεῖν ἑαυτὰς εὐθυνομένας ἵνα ἀναφέρωσι κατὰ τὸ προσεχὲς ἐν Λαμβήθῳ συμβούλιον τί περὶ τούτων ἐπετεύχθη».

Τὸν ἀνωτέρω τίτλον ἡ ἐν Βιέννῃ «Πολιτικὴ Ἀνταπόκρισις» ἐν τῷ φύλλῳ τῆς 19 φεβρουαρίου (4 μαρτίου) γράφει τὰ ἐπόμενα:

«Πρὸ τίνος ἐγένετο ἐν Κωνσταντινουπόλει, καθ' ἃ γράφουσιν ἡμῖν ἐκεῖθεν, ἐπίσημος πρᾶξις τεκμηριούσα τὰς μεταξὺ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας ὑφισταμένας ἀγαθὰς σχέσεις. Ὁ ἄρτι διορισθεὶς δηλονότι ἀρχιεπίσκοπος Καντουαρίας σεβασμιώτατος Ραίνδαλλ Θωμάς Δάβιδσον, δι' ἐπιστολῆς αὐτοῦ ἀπευθυνθείσης τῷ οἰκουμενικῷ πατριάρχῃ κ. Ἰωακείμ τῷ Γ', ἠγγείλε τὸν διορισμὸν αὐτοῦ, ἡ δ' ἐπιστολὴ αὐτῇ ἐπεδόθη τῇ Α. Θ. Π. διὰ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀγγλικανοῦ ἱερέως αἰδεσιμ. κ. Μάρκου Σουέθβυ ἐνώπιον τῆς ἀγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου συνεδριάζουσας. Ἐν τῷ γράμματι τούτῳ ὁ ἀρχιεπίσκοπος Καντουαρίας ἐκφράζει τὰς εὐχαριστίας αὐτοῦ διὰ τὰ ὑπὸ τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου διαβιβασθέντα αὐτῷ συγχαρητήρια καὶ ἀγγέλλει ἐπισήμως τὴν εἰς τὸν ἀρχιεπισκοπικὸν θρόνον τῆς Καντουαρίας προαγωγὴν αὐτοῦ. Ὁ πατριάρχης ὑπαχάριστησε τῷ κομιστῇ τῆς ἐπιστολῆς καὶ ἐξέφρασε τὴν εὐχὴν ὅπως ὁ νέος ἀρχιεπίσκοπος ἀνταποκριθῇ ἐπαξίως εἰς τὴν ὑψηλὴν διακονίαν, ἣν ἀνέθηκεν αὐτῷ ἡ πατρίς, προσθεὶς ἅμα ὅτι ἡ ἐπιστολὴ τοῦ ἀρχιεπισκόπου θεωρηθήσεται ὡς τεκμήριον τῶν φιλικῶν καὶ σεβασμὸν πρὸς τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἀποδεικνύοντων αἰσθημάτων. Ὁ πατριάρχης διέταξεν ἵνα ἡ ἐπιστολὴ τοῦ ἀρχιεπισκόπου μεταφρασθῇ εἰς τὴν ἑλληνικὴν καὶ ἀναγνωσθῇ ἐν προσεχεῖ συνεδρίᾳ τῆς ἱερᾶς Συνόδου. Ἐν τοῖς κύκλοις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου λέγεται μάλιστα ὅτι ὁ ἀρχιεπίσκοπος Δάβιδσον ἐν τῷ ἐνθρονιστηρίῳ αὐτοῦ λόγῳ ἐποίησατο μνηΐαν τῶν συγχαρητηρίων τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου».

ΛΟΓΙΟΙ ΕΞ ἸΘΑΚΗΣ

Τὰς ἐκδιδόμενας ἐν τῷ μετὰ χειρὸς τεύχει τρεῖς ἐπιστολάς ἐνόμισα δυναμένας συντελέσαι πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἱστορίας σχολείων τινῶν καὶ τῆς βιογραφίας ἀνδρῶν λογίων διδασκάντων ἐν ἑλληνικαῖς πόλεσι κατὰ τὰ τέλη τῆς ΙΗ' ἐκατονταετηρίδος. Τὰς ἐπιστολάς ταύτας, ἐξ ἰδιωτικοῦ χειρογράφου παραχωρηθείσας μοι, γράφει πρὸς Δωροθέον Βουλισμᾶν ἱεροκέρυκα, τὸν ἐξ Ἰθάκης, ὁ συμπολίτης αὐτοῦ Εὐγένιος ὁ διδάσκαλος.

Προκειμένου λόγου περὶ τῶν ἐν Ἰθάκῃ γεννηθέντων λογίων ἀνδρῶν ἡ μόνη πηγὴ ἡ περὶ τούτων μαρτυρούσα ἐστὶν ὁ Νικόλαος Καραβίας Γρίβας ὁ ἐξ Ἰθάκης, ἱατρὸς καὶ χειρουργός, γράψας καὶ ἐκδοὺς ἐν Κωνσταντινουπόλει τῷ μὲν 1841-42 τὸ δίτομον «Λεξικὸν τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν», τῷ δὲ 1849 τὴν Ἱστορίαν τῆς νήσου Ἰθάκης. Ἀλλὰ τὰ περὶ τῶν ἐν Ἰθάκῃ γεννηθέντων «ἐνδόξων» ἀνδρῶν ὑπ' αὐτοῦ λεγόμενά εἰσι πενιχρότατα, μόλις ἐν ὀλιγίστῳ μέτρῳ τὸν πόθον τῶν φιλιστόρων ἱκανοποιοῦντα καὶ οὔτε μέτρον ἀναλογίας ἐν ταῖς βιογραφίαις τηροῦντα, πιθανῶς δὲ οὐδὲ καὶ ἀκρίβειαν φυλάττοντα, οὐδὲ τοῦ δικαίου καταστοχαζόμενα ὅταν ὑπόκνται λόγος περὶ τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν τῶν γεννηθέντων οὐχὶ ἐν Ἰθάκῃ ἐν ταῖς ὀλίγαις λέξεσιν — ὀκτὼ καὶ μόναις — «Εὐγένιος, Ἕλλην, ἐκ Κορφῶν, ἀρχιερεὺς Πουλτάδας· συνέγραψε λογικὴν» τίς ἐξ ἡμῶν ἠθέλει ἀναγνωρίσει τὸν μέγαν Εὐγένιον τὸν Βούλγαριν; Δυστυχῶς καὶ περὶ Δωροθέου τοῦ Βουλισμᾶ αἱ μόναι εἰδήσεις, ἃς χορηγεῖ, εἰσιν ὅτι ἦν ἱερομόναχος, ὅτι ἐσπούδασεν ἐν Ἀθήναις, ὅτι ἦν ἱεροκέρυξ τῆς Μ. Ἐκκλησίας ἐν Κωνσταντινουπόλει, καὶ ὅτι ἀπέθανε τῷ 1819. Εὐγένιον δὲ ἐξ Ἰθάκης ἀναφέρει τὸν ἐν ἔτει 1764 γεννηθέντα ὑπὸ Κωνσταντίνου ἱερέως καὶ Μαργαρίτας, διδασκέντα τὴν ἑλληνικὴν ὑπὸ Παναγιώτου Παλαμᾶ ἐν Μεσολογγίῳ, συμπληρώσαντα τὰς ἐν τῇ φιλολογίᾳ καὶ τῇ λατινικῇ γλῶσσῃ γνώσεις ἐν Κεφαλληνίᾳ, χειροτονηθέντα μητροπολίτην Φιλιπποπόλεως, μετατεθέντα κατόπιν εἰς Ἀγχιάλον καὶ τερματίσαντα τὸν βίον ἐν ἡλικίᾳ πεντήκοντα καὶ ἑπτὰ ἐτῶν.

Περὶ τοῦ Δωροθέου Βουλισμᾶ ὁ ἀείμνηστος Ζαβίρας χορηγεῖ πλείονας εἰδήσεις, ἃς καὶ με-

τέγραψεν ἄνευ προσθήκης ¹ ὁ Κ. Ν. Σάβας γράφων ὅτι ἦν μαθητὴς τοῦ ἐν Σμύρνῃ διδάσκοντος συμπολίτου Ἱεροθέου Δενδρινοῦ, διδαχθεὶς ἀκούθως ἐν Ποσονίῳ τῆς Οὐγγαρίας τὴν λατινικὴν, καὶ ὅτι, διερχόμενος ἐκ Βιέννης καὶ μεταβαίνων εἰς τὴν Λειψίαν πρὸς ἐκτύπωσιν τῶν ἔργων Νικηφόρου τοῦ Βλεμμύδου (1784), ἐξεφώνησεν ἐπ' ἐκκλησίας ἐν τῇ αὐστριακῇ πρωτεύουσῃ λόγους τινάς. Ἄνδρα σοφὸν, καὶ ῥήτορα οὐ τῶν τυχόντων χαρακτηρίζει τὸν Βουλισμᾶν ὁ Ζαβίρας. Ἔστι δὲ γνωστὸν ὅτι τῇ 29 δεκεμβρίου τοῦ 1776 ὁ Δωρόθεος Βουλισμᾶς ἐπεσκέψατο τὰς Ἀθήνας τὸ πρῶτον· «ἔβαλε πέντε διδασκὰς ἐπ' ἐκκλησίας λίαν ἐκτεταμένας, μὲ συνδρομὴν ² ὅλων τῶν χριστιανῶν, μετὰ ἔνδεκα ἡμέρας ἀνεχώρησε» καὶ τὸ δεύτερον τῇ 20 μαΐου 1777 «φέρων καὶ τὸν σοφολογιώτατον διδάσκαλον κύρ Δημήτριον Βόδα Ἰωαννίτην, ἄνδρα πεπαιδευμένον εἰς πᾶν εἶδος μαθήσεως». ³ Ἡ εἰς Ἀθήνας ἐπίσκεψις τοῦ Βουλισμᾶ ἴσως ἐγένετο κατὰ διαταγὴν τῆς Μ. Ἐκκλησίας ἀποστελλούσης ἐν ἐκείνοις τοῖς χρόνοις εὐσεβεῖς καὶ δοκίμους τοῦ θείου λόγου κήρυκας, ὅπως στηρίζωσιν ἐν τῇ πίστει καὶ προτρέπωσι τοὺς χριστιανοὺς εἰς βίον εὐαγγελικόν· διότι εἰς τὸν Βουλισμᾶν ἡ Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως ἀνετίθει καὶ ἑτέρας φύσεως ἐντολὰς, ὡς ἐπὶ παραδείγματι τὴν μελέτην τοῦ ἐγχειριδίου τῶν ἱερῶν κανόνων, ⁴ ὑπὸ Χριστοφόρου Προδρομίτου καὶ τοῦ Πηδαλίου τοῦ ἀγιορείτου Νικοδήμου ἢ τὴν διόρθωσιν λειτουργικῶν βιβλίων, ὧν γινώσκουμεν τὴν Ἀκολουθίαν τῶν ἁγίων Μανουήλ, Σαβῆλ, καὶ Ἰσμαήλ. Πιστεύω δ' ὅτι Δωρόθεος ὁ ἱεροδιδάσκαλος ὁ κατὰ τῷ 1801—1803 σημειούμενος ἀρχιδιδάσκαλος τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Μ. καὶ πατριαρχικῆς σχολῆς ἦν αὐτὸς ὁ Βουλισμᾶς. Ἐγεννήθη πιθανῶς πρὸ τῶν μέσων τῆς ΙΗ' ἑκατονταετηρίδος, καὶ πολλῆς ἀπλήλαυεν ἀγάπης καὶ τιμῆς παρὰ τε κληρικοῖς καὶ λαϊκοῖς.

Ἄτυχῶς περὶ τοῦ Εὐγενίου Ἰθακνσίου, ἐὰν

1. Γεωργ. Ζαβίρας Ἑλληνικὸν Θέατρον, σελ. 276 — Κ. Ν. Σάβας Νεοελ. Φιλολογία, σελ. 113

2. ἡ λέξις δηλοῖ πιθανῶς συρροήν.

3. Χρονικὸν Ἀθηνῶν, παρὰ Ἐπχμ. Σταμυτιάδην. Οἱ Καταλάνοι ἐν τῇ Ἀνατολῇ. (Ἐν Ἀθήναις) 1869, σελ. 293—294.

4. βλέπε διητριβὴν μου «Αἱ παρ' ἡμῶν συλλογαὶ τῶν ἱερῶν κανόνων» κλπ. ἐν Ἀ' Ἐκκλ. Ἀληθείας, τόμ. Η', σελ. 25 καὶ 42.

ἢ ὁ παρὰ τῷ Γρίβα φερόμενος Καραβίας ἄγνωστον, διότι, κατ' αὐτὸν, ἐχειροτονήθη Φιλιπποπόλεως, ἀλλὰ καθὰ παραδίδοται ἡμῖν ἐτέρωθεν, ὁ τῷ 1807 χειροτονηθεὶς μητροπολίτης Φιλιπποπόλεως ἦν φιλιπποπολίτης τὴν πατρίδα. ⁵ Ἐκ τῶν ἐκδιδομένων ὑπ' ἐμοῦ σήμερον ἐπιστολῶν γίνεται γνωστὸν ὅτι, Εὐγένιος Ἰθακήσιος, πεπαιδευμένος ἀνὴρ, διέμενεν ἐν Ἀνατολικῷ τῷ 1790, διδάσκων, ὡς φρονῶ, ἐν τῇ σχολῇ τῆς κώμης ταύτης τῆς ἐγγιζούσης τῇ ἄνω Αἰτωλίας, σχολῇ, ἧς ἰδρυτὴν γινώσκουμεν γενόμενον τὸν ἐπὶ φιλομουσίᾳ καὶ πλούτῳ περιθρύλλητον Μανωλάκην τὸν ἐκ Καστορίας ⁶ — ὅτι τῷ 1795 προσεκλήθη διδάσκαλος τῆς ἐλληνικῆς ἐν Ἀδριανούπολει σχολῆς, ὅπου διέμεινε μέχρι τοῦ 1798 διδάσκων, ἀλλ' ἀνάξια πάσχων τῆς φιλογενείας αὐτοῦ καὶ τοῦ πρὸς τὰ γράμματα ζήλου. Προσθετέον ἄρα ταῦτα τοῖς παρὰ Ματθαίῳ Παρανίκα γραφομένοις ⁷ περὶ τῆς ἐν Ἀδριανούπολει σχολῆς, ἧς οὐ γινώσκει διδάσκαλον τὸν Εὐγένιον. Μανθάνομεν ἐπίσης ὅτι τὴν ἐλληνικὴν ὀρθόδοξον κοινότητα τῆς Ἀδριανουπόλεως ἐτάραττον τῷ 1795 ἔριδες καὶ προσωπικαὶ φιλοτιμίαι, τῷ δὲ 1795 λοιμὸς ἐμάστιζε τὴν πόλιν ταύτην.

Ἐκ τῆς πρώτης τῶν ἐπιστολῶν δείκνυται ὅτι τῷ 1790, Σαμουήλ Κασιανὸς ὁ διδάσκαλος, ὁ διευθύνων ὑπὲρ τὰ εἴκοσιν ἔτη τὴν ἐλληνικὴν ἐν Νέᾳ Ἐφέσῳ σχολὴν, διέμενεν ἐν Ἰθάκῃ τῷ 1790, ὁ δὲ Βασίλειος, ἴσως ὁ τουπίκλην Ζαβὸς, ὁ ἱατροφιλόσοφος, περιελθὼν τὴν Εὐρώπην ἐπὶ σπουδῇ τῆς λατινικῆς, ἦν διδάσκαλος τῆς ἐν Κομποτίῳ σχολῆς τῷ 1790, γινομένου γνωστοῦ νῦν ἐκ τῶν ἐπιστολῶν ὅτι τὸ Κομπότι τῆς Ἡπείρου εἶχε σχολεῖον ἐλληνικὸν κατὰ τὰ τέλη τῆς ΙΗ' ἑκατονταετηρίδος.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν ἐλληνικῶν ἐν Ἀδριανούπολει, Ἀνατολικῷ, καὶ Κομποτίῳ σχολῶν, ὧν αἱ τρεῖς αὗται ἐπιστολαὶ σελίδα τῆς ἱστορίας αὐτῶν μικρὰν γνωρίζουσιν ἡμῖν. Ἐκδίδων ἐν πρώτῳ μέρει τῆς παρούσης διατριβῆς τὰς τρεῖς ἐπιστολάς τοῦ Εὐγενίου, καθῆκον ἔχω ἵνα συμπληρώσω τὰς ἄλλοτε γραφείσας ἀτελῶς ⁸ περὶ

5. Ἱστοριογραφικὴ περιγραφή Φιλιππουπόλεως ὑπὸ Γεωργ. Τσουκαλᾶ τοῦ Ζακυνθίου ἐν Βιέννῃ, 1851, σελ. 83.

6. Μελετίου Ἀθηνῶν Ἐκκλ. Ἱστορ. Γ, σελ. 469.

7. Σχεδιάσμα περὶ σχολείων, σελ. 43.

8. ἀναφέρομαι εἰς διατριβὴν μου μικρὰν ἐν Θ' τόμῳ τῆς Ἀ' Ἐκκλ. Ἀληθείας, σελ. 322, 331 καὶ 340.

λογίων καὶ διδασκάλων τῶν ἐξ Ἰθάκης ιστορικὰς εἰδήσεις, εἰς ἃς ὠρμήθην καὶ νῦν ἐκ τῶν τριῶν τούτων ἐπιστολῶν, ἔχουσιν ὧδε :

Α'

Τὴν ὑμετέραν ἱεροσοφολογίότητα ταπεινῶς προσκυνῶ καὶ ἐν Χριστῷ τῷ Κυρίῳ ἀσπάζομαι.

Ἀπαξ τῇ ἀκριβείᾳ ἐπιστείλας τῇ σῇ, καὶ μὴ τῶν ἴσων ἀξιωθεῖς, ἀπηξίωσα καὶ δις ἐπιστεῖλαι, ἀπευκατὰ ὑμῖν ἀπὸ τῆς πρὸς ἐμὲ σιωπῆς νομίσας τῆς ἐμῆς εὐτελείας τὰ γράμματα· ἀνόητον γὰρ ἔγωγε κρίνω τὸν φωνοῦντα πρὸς τὸν μὴ ἀποκρίνεσθαι θέλοντα, καὶ τὸν πολλάκις γράφειν μὴ κατοκνοῦντα πρὸς τὸν ἄπαξ μὴ ἀπαντήσαντα· ἔγωγε μέντοι καὶ τοιαῦτα παθὼν οὐκ ἐχρησάμην τοῖς ἴσοις, οὔτε τὴν σιωπὴν προσιλόμην τῆς πρὸς ὑμᾶς λαλιᾶς· ἀλλ' ἐπιστέλλω καὶ αὖθις τῶν ἱερῶν γούν ἀπολαύσειν ἐλπίζων εὐχῶν, ὧν καὶ δέομαι πάντως, οὐχ οὐκ τὴν τῶν γραμμάτων ἀπότευξιν ὑποφύμενος· ἐπίσταμαι δὲ ὑμῖν καὶ πλείστας τὰς χάριτας τῆς τῶν βιβλίων δυάδος, ἥς εὐπορήσαμεν δι' ὑμῶν οἱ μηδενὸς ἄλλου εὐποροῦντες ἡμεῖς, ὡς ἐπ' ἐσχατιᾶς παροικούντες, ὅπου καὶ τῶν βιβλίων ἡ κτῆσις δυσπόριστος, καὶ ἡ ἀπόλαυσις τῶν σπουδαίων σπανιωτάτη. Πάλιν ἐνταῦθα ἐβίασεν ἡμᾶς παροικεῖν τὸ ἀνώμαλον τοῦ καιροῦ καὶ αἱ κοινὰι σχεδὸν ταραχαὶ τε καὶ μάχαι, ἃς ὁ εἰρηνοδότης Θεὸς, ὁ τοῦ γένους ἡμῶν κηδόμενος καταπαύσειεν.

Ὁ Κασιανὸς ὁ διδάσκαλος διατρίβει μετ' ἀνέσεως ἐν Ἰθάκῃ ἔξω κινδύνων καὶ φόβων· ὁ Βασίλειος αὖθις περισσότησας τὰς ὑπὸ Ἑνετῶν ἀρχομένους νήτους, ἐν αἷς διατρίψας τρία ἔτη, ἐφέσει τῆς λατινῆος, κατηνάλωσεν ὅπερ ἐφωδίασε διδάσκων τὸ πρότερον ὅθεν κληθεῖς, δι' ὅθουναι δεύτερον ἤδη τὰς ἡνίας τῆς ἐν Κομποτίῃ σχολῆς. Οἱ ἡμέτεροι πατριῶται ἀθλίως ἔχουσιν, εἰπερ ποτε νῦν· προκατασχόντων γὰρ αὐτοὺς ἄλλων τε πολλῶν καὶ μεγάλων κακῶν, ἐπλεόνασεν ἤδη αὐτοῖς, ὡς μὴ ὥφειλε, τὸ μέγιστον ἅμα καὶ κακίστον τοῦ φόνου κακόν, ὅφ' οὗ ἀπώλετο καὶ ὁ ἕτερος τῶν ἐμῶν ἀδελφῶν. Ταῦτα μὲν τὰ παρ' ἡμῶν, ὑμεῖς δὲ τελειώτερον ἢ ἡμεῖς ὄντες τὰ πάντα, μὴ παύοιτε κατευφραίνοντες καὶ παραινούντες ἡμᾶς τὰ εἰκότα.

Ἐρωσθε καὶ εὐδαιμονεῖτε ὥσπερ ἀνδρῶν· τὸ εὐδαιμονεῖν.

αψυ μαίτου α' ἀπὸ Ἀνατωλικοῦ.

Τῆς ὑμετέρας σοφολογίότητος ὅλος ὑμέτερος ὁ ἐν σπουδαίοις ἐλάχιστος

Εὐγένιος Ἰθακήδιος

(Τῷ σοφολογιωτάτῳ ἐν ἱεροδιδασκάλοις, καὶ ἱεροκέρυκι τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας, κυρίῳ κυρίῳ Δωροθέῳ τῷ Βουλευσμᾷ· πανευλαβῶς εἰς Κων(πολιν)).

Β'

Τὴν ὑμετέραν σοφολογίότητα ταπεινῶς προσκυνῶν ἐν φιλήματι ἀγίῳ ἀσπάζομαι.

Μετὰ τὴν διάζευξιν τῆς φίλης μοι καὶ σεβασμίας ὑμῶν κορυφῆς, ἐπιβάς τῆς ἀμάξης ἐβάδισα ἐν αὐτῇ κακουχίας ὅσας

· λέξις στρυφνή· ἀντίδιον.

καὶ καύματα ὑποστὰς καθ' ὅδ' ἐν ἑννέα ἡμέρας. Ἐν δὲ ἡ δ' ὀψία τῆς ἐννάτης ἡμέρας ἡκέ τις θέων, ἐκ τοῦ ἀρχιερέως ἀποσταλεῖς, καὶ με διεκώλυσε γενέσθαι τῶν πυλῶν εἴσω τῆς πόλεως, ἅτε δὴ κατεχομένης λοιμῷ, ἀγγείλας μοι εἰς Καρχασι ἀπελθεῖν, τοῦτο γὰρ ἦν ὄνομα τῷ χωρίῳ, ἐν ᾧ ἡ θερινὴ τοῦ ἀρχιερέως τυγχάνει οἴκία.

Ἀπῆλθον οὖν μεθ' ἧς εἶχον ἀποσκευῆς εἰς αὐτὸ, εὐχαρῶς καὶ εὐλογίαις παρὰ τοῦ ἀρχιερέως ἀποδεχθεῖς· συνήμην οὖν αὐτῷ κεκλεισμένος· ἐκεῖ διὰ φόβον λοιμοῦ, ἀλλὰ συνέβη μοι, τύχῃ κακῇ, περιπεσεῖν ἀσθενείᾳ, ἥ διὰ τὰ καθ' ὅδ' ἐν καύματα καὶ τὰς κακουχίας. Ἡ δὲ διὰ τὴν ἀπὸ τόπου εἰς τόπον μεταβολὴν. Ἡμῶν ἐν κλίνῃ ὀδυνώμενος ἄρα ἔκ τε τῆς ἀσθενείας καὶ τοῦ εἶναι με ἐν ἀπόρῳ ἱατροῦ ἐπισκεψαμένου· ἐν πόλει γὰρ ἄλλ' οὐκ ἐν χωρίοις φιλοῦσιν οἱ ἱατροὶ ἐπιχωριάζειν· οὕτως ἔχοντός μου πονήρως, πονηρὰ τις διεφοίτησεν ἀγγελία, ὡς οἱ τὰ προστυχόντα ληΐζοντες καὶ διαφθείροντες ἀθεοὶ τὰ αὐτὰ ποιήσασθαι βούλονται ἐν ᾧ χωρίῳ ἡ δεσποτικὴ ἐτύγχανεν οἴκία. Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι τῆς δεσποτικῆς οἰκίας καὶ ὁ δεσπότης αὐτὸς οὐκ οἶδ' ὅποι ἀπῆλθον, ἐγκαταλιπόντες μόνον ἐμὲ καὶ ἀσθενῶς ἔχοντα, ἀλλ' ἐκέλευσαν ἀγθῆναί με εἰς χωρίον μικρὸν ἄγνωστον τοῖς ληΐζουσι διὰ τὴν σμικρότητα· ἀπαγαγόντες οὖν ἀπέθεντό με ἐν οἰκίσκῳ μικρῷ εὐτελεῖ τε καὶ πενιχρῷ, ὅπου διημέρευσά μετὰ λύπης περὶ τῆς ἐμαυτοῦ σκεπτόμενος καταστάσεως καὶ τὴν νύχθ' ὅλην ἐν οἷσι ἤμην ἐννοῶν· ἅμα δ' ἡλίῳ ἀνίσχοντι, ἀγγελὸς τις εἰς τὸν οἰκίσκον ἐκεῖνον ἀφίκετο σὺν τάχει καὶ φόβῳ καὶ φυγόντι ὡς τάχιστα ἐκεῖθεν διήγαγε καταλαβεῖν τὴν σχολήν, ὅπως μὴ κατάσχωσιν καὶ τὸ μικρὸν χωρίον οἱ λυσιπῶνες ἄνδρες ἐκεῖνοι· σὺν δέει ἄρα καὶ τάχει ἀμάξῃ διὰ τὴν φυγὴν ἐχρησάμην καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν σχολήν, ἀποθέμενος τῆς ἐμῆς ψυχῆς τοῦ λοιμοῦ τὸν φόβον· τὴν δὲ σχολὴν εὖρον ἀκόρητον, ἀνέτοιμον καὶ πλήρη ξένων ἐπιπλῶν, οὗτω ψυχρῶς πᾶς ἔχουσι περὶ τὰ τοιαῦτα οἱ μὴ τοιοῦτοι δόξαντες τὴν ἀρχήν· Κεῖμαι οὖν ἀπερριμένους ἐν γωνίᾳ πού τῆς σχολῆς, πολιορκούμενος τῷ λοιμῷ, δι' ὃν καὶ μαθημάτων οὐχ ἡψάμην μέχρι τοῦ νῦν, καὶ μόλις, ἐνοχλοῦντι πολλάκις, διακόσα μόνον ἐπέδωκαν γρόσια καὶ οὐχὶ τὸ ἥμισυ τοῦ μισθοῦ κατὰ τὴν αὐτόθι γενομένην ὑπόσχεσιν. Ὅρῳς πῶς ἔχουσι τὰ ἡμέτερα καὶ ταῦτα ὑμέτερος ὢν καὶ ὑπὸ σοῦ συστηθεῖς; Καὶ εἴ γε αἱ ἀρχαὶ τοιαῦται, τί δεῖ ἐλπίζειν περὶ τῶν μελλόντων; Ἀλλ' ἐπειδὴ ροβερός καὶ δεινός ὢν τυγχάνεις ἐν τοῖς ἐλέγχοις, καὶ ὑπομένω καὶ ἐπιμένω ἐν τοῖς δεινοῖς· προσαναχλαίομαι δὲ αὐτὰ ἔχοντα τόπον πατρὸς πρὸς ἐμὲ· ὁ δὲ λοιμὸς εἰ μὴ παύσεται, οὐκ οἶδ' ὅ· τι ποιήσω· καὶ τὸ φυγεῖν γὰρ οὐκ ἀκίνδυνον καὶ τὸ μεῖναι πολλῆς γέμει τῆς ὑπονοίας· κεκλεισμένου γὰρ ὄντος καὶ διατελοῦντος ἀργοῦ, καὶ οἱ δοκοῦντες ἐμοῦ προνοεῖσθαι, παύσονται· ὁ Θεὸς μόνον, ὁ τὰ ἅπορα ποιούμενος πόριμα καὶ τὰ ἀδύνατα δυνατὰ, δώῃ χάρις πόρον καὶ δύναμιν ἀποφυγεῖν τὴν ἐπικρατοῦσαν τοῦ Κυρίου ὀργήν. Καὶ ταῦτα μὲν οὕτως, ὑμεῖς δὲ ὑγιαίνοντες εἴητε ἄνευ θλίψεων ἐν Κυρίῳ, καὶ μηδέποτε πειραθείητε τοιούτων δεινῶν, ὥστε ἐντεθῆναι δύνασθαι καὶ τῶν θλιβομένων προνοεῖσθαι ἡμῶν.

1795 αὐγούστου 25 ἀπὸ Ἀδριανουπόλεως.

Τῆς ὑμετέρας σοφολογίότητος ἐν Χριστῷ ἀγαπητὸς καὶ πρόθυμος εἰς τὰς προσταγὰς

Εὐγένιος ὁ ἐν σπουδαίοις ἐλάχιστος

[Γ. Γ.] Ὁ ἅγιος Ἀδριανουπόλεως διὰ τοῦ λοιμοῦ τὸν φόβον οἰκεῖ πυρέσσων ἔξω τῆς πόλεως καὶ ἀπὸ χωρίου εἰς χωρίον μεταβαίνων διὰ τὴν φόβον.

(Τῷ σοφολογιωτάτῳ ἐν ἱεροδιδασκάλοις καὶ σεβασμιωτάτῳ μοι ἐν Χριστῷ κυρίῳ κυρίῳ Δωροθέῳ Βουλῆσιμῳ· εὐλαβῶς εἰς Κων)πολιν.

Γ'

Τὴν παρσέβαστόν μοι αὐτῆς κορυφὴν κατὰ τὸ εἶδος προσκυνῶ καὶ ἐν Κυρίῳ ἀσπάζομαι.

Δυσέλπιδι ὄντι καὶ λίαν περιαλγοῦντι, δι' ἃπερ ὑμῶν ἐγεγράφειν, τὸ πανσέβαστον γράμμα τῆς ὑμετέρας ἐπεφοίτησε τελειότητος, ὅπερ μόνῃ τῇ θεᾷ λύπην κατέπαυσε τὴν πολλήν, τῇ δ' ἀναγνώσει καὶ χαρὰν προῦξένησιν ὑπερβάλλουσιν. Ἐγνων καὶ γὰρ ἐν αὐτῷ, ὅτι λόγος ἐμοῦ παρ' ὑμῶν, οὗ ἕνεκα καὶ πρὸς ὑμᾶς αὐτοὺς ἀνακαλεῖσθαι σπλάγχνοις κατηξιώσατε πατρικοῦς, ἵνα τῶν παρόντων δεινῶν ἀπαλλάξαιτε, καὶ τῇ τῶν ἀπόντων ἀπολαύσει ἀγαθῶν περιβάλῃσθε. Ἐδοξέ μοι τοιγαροῦν περὶ τῆς ἐμῆς ἐντεῦθεν ἀποδημίας τῷ ἀρχιερεῖ ἀναγγεῖλαι πρῶτον, εἶτα καὶ τοῖς τῆς πόλεως ἐπιτρόποις τὴν ἐσομένην κυριακὴν, μεθ' ἣν ἡμέραν τῆς ὑμετέρας εὐλαβείας ἐδεξάμην τὰ σεβάσματα γράμματα. Ἐνστάσης δ' αὐτῆς μετὰ τὸν ἀπ' ὀκρίβαντα λόγον ἐπ' Ἐκκλησίας, τὰ περὶ τῆς ἀποδημίας ἐγνώρισεν τοῖς διαληφθεῖσι. Βαρέως οὖν ἔσχον ἀκούσαντες ἃπερ ἤκουσαν, καὶ δεινὸν ἐποίησαντο, εἴπερ ἐντεῦθεν ἀποδημήσοιμι· τέλος δὲ ἐξελιπάρουν ἐμὲ μὴ τοσοῦτον καταφρονῆσαι, ὥστε ἐντεῦθεν ἀποδημῆσαι· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ διόρθωσιν ἐπηγγέλλοντο τῶν ἡμαρτημένων· σχολῇ δ' ἐγὼ ἐκλιπαροῦσιν ἐμαυτὸν παρ' ἑχθρον πειθόμενον, ἀντεξελιπάρουν αὐτοὺς μάλιστα μὴ ἐπείγεσθαι ἄλλως πεῖσαι τὸν τοσαῦτα παρὰ τὰς συνθήκας παθόντα. Καὶ οὕτως αὐτῶν ἐχόντων, ἀπηλλάχην, εἰς τὴν σχολὴν ἀπελθὼν τὰ πρὸς τὴν ὁδὸν παρασκευασόμενος. Ἐμπαρασκευον δ' ὄντα ἦλθε πρὸς ἐμὲ ὁ ἅγιος Ἀδριανουπόλεως συνεπαγόμενος αὐτῷ συναγωνιστὴν πρὸς τὸ πεῖσαι με τὸν ἅγιον Λιτίτζης παροικούντα ἐνταῦθα· πολλὰ τε ἔλεγεν ἄλλα, καὶ γὰρ ἡμετέροισιν αὐτὸν, καὶ καταφρόνησιν εἶναι τῆς αὐτοῦ πανιερότητος τὴν ἐμὴν ἐντεῦθεν ἀποδημίαν πολλῶν τε ἕνεκα ἄλλων, καὶ διὰ τὸ γίνεσθαι οὐκ οὐκον περὶ τὰ τέλη, ὥστε ὁ λόγος βούλεται τοῦ δικαίου ἀλλὰ περὶ τὰ μέσα τοῦ χρόνου· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἐξελιπάρει, μὴ καταπρέσθαι φιλικὴν αἵτησιν καὶ ἀρχιερατικὴν, τὸν τε κοινὴν λαὸν καὶ τοὺς παῖδας μὴ ἐγκαταλιπεῖν ὑστερημένους διδασκαλίας, καὶ ἐπηγγείλατο διόρθωσιν λήψεσθαι τὰ παρὰ τὴν ἐμὴν γινόμενα γνώμην καὶ τὰς συνθήκας. Ἐγὼ δὲ, καίτοι εἰδὼς τὸν ἄνδρα μὴ ἀληθεύοντα, διὰ τὸ ψεύστασθαι με καὶ ἄλλοτε δις πρὸ τούτου, ἐπίσθην μέντοι γε ἐπιμεῖναι διὰ τὰς παρακλήσεις μέχρι τέλους τοῦ χρόνου κατὰ μῆνα ἰούλιον λήγοντος· ἀλλ' οὖν οἶμαι ἀγαγεῖν εἰς τέλος ἃπερ ὑπέσχετο ὑπ' ἀνάγκης, τῶν ἐνταῦθα εἰς φατρίας μεριζομένων καὶ μαχομένων περὶ πρωτείων, καὶ τῶν μὲν τὸν δὲ, τῶν δ' ἕτερον προῖστασθαι τῆς κοινότητος βουλομένων· ἐξ ὧν ὅσης τε καὶ οὔας τῆς ἀταξίας τε καὶ ζημίας πληροῦται αὕτη ἡ πόλις· ἀλλ' αἰσθησὶς οὗ γίνεται τῶν εἰρημένων, ἐκάστου τὸ δοκοῦν εἰς τέλος ἀγαγεῖν βουλομένου, καὶ ἐλάχιστα τῆς κοινῆς βλάβης καὶ ἀπωλείας φροντίζοντος.

καὶ τούτων οὕτως ἐχόντων, ἡμεῖς ἐν μέσῳ τῶν ἐσομένων κινδύνων διατελοῦντες ἐσμέν, καὶ φυγεῖν αὐτοὺς δυνάμενοι, προσέ-

λομεν μένειν ἐνταῦθα διὰ τὰς παρακλήσεις, ὡς ἔφθην εἰπὼν, μέχρι τέλους τοῦ χρόνου· μετὰ ταῦτα δὲ καὶ νῦν τε φυλάσσονται τὰς συνθήκας, καὶ νῦν μὴ, τῆς ἐντεῦθεν ἀψομῆς μεταβάσεως, συναρωγῶ μετὰ Θεὸν οὔσης καὶ προστατοῦ τῆς ὑμετέρας συνέσεως· εὐχῶν ἄρα δεῖ τῆς ὑμετέρας εὐλαβείας ἐμοὶ τῶν ἐν ποσὶ δεινῶν καὶ κινδύνων ἀπαλλαγῆναι με, ὧν μὴ ἀπαξιούτω ἡ σὴ ἐπιείκεια καὶ ἀνεκτὸν φανήτω αὐτῇ τὸ πορρώτερον, ἢ κατὰ μέτρον ἐπιστολῆς ἐπιστεῖλαι με· τίς γὰρ ἂν ἄλλῳ δικαιοτέρων τε καὶ οἰκειότερον ἢπερ ὑμῶν προσανακλαυσαίμην τὰ ἐπακολουθῶντα ἐν οἷς ἡμεῖς, τύχῃ κακῇ, παροικεῖν ἐκκληρώθημεν. Ἐρρώσθω σου ἡ σοφολογίᾳ ἔστ' ἂν ὕδωρ τε ρέῃ, καὶ δένδρεα μακρὰ τεθήλῃ, τῆς ἐμῆς μεμνημένη καὶ ὑπερσυχομένη σμικρότητος.

Ἀψυχ' δεκεμβρίου ι' ἀπὸ Ἀδριανουπόλεως.

ὁλος σὸς

Εὐγένιος

Η ΝΕΑΠΟΛΙΣ ΤΗΣ ΚΑΠΠΑΔΟΚΙΑΣ

Ἡ Νεάπολις τῆς Καππαδοκίας ἐστὶν ὑποδιοίκησις πρώτης τάξεως, εἰς ἣν προσήρτηνται τριάκοντα καὶ πέντε χωρία, καὶ ὑπάγεται τῇ διοικήσει Νίγδης τοῦ νομοῦ Ἰκονίου.

Τῷ 1888 ἐδημοσίευσεν ἐν τῇ ἐφημερίδι «Κωνσταντινουπόλει» μικρὰν πραγματείαν ἱστοριογεωγραφικὴν περὶ αὐτῆς, πατρίδος τῶν γονέων μου. Ἐν αὐτῇ σὺν ἄλλοις σημειοῦται ὅτι ἡ Νεάπολις τῆς Καππαδοκίας (Νεβ-σεγῆρ) ἐκαλεῖτο τὸ πάλαι Μούσκαρ καὶ κατ' ἄλλους Μόσχαρ, ἐκ δώδεκα ὑπογείων λιθοξέστων οἰκιῶν συγκειμένη· ὅτι ὁ ἐξ αὐτῆς καταγόμενος γαμβρὸς ἐπὶ θυγατρὶ τοῦ σουλτάν Ἀχμέτ Γ' Δαμάτ Ἰβραχίμ πατῆς, υἱὸς Ἀλῆ ἀγᾶ βρεβοῦ τοῦ Ἰσδιν, κατὰ τὸν ἱστορικὸν Κούμαν, βουλόμενος προαγαγεῖν τὴν ἐκυτοῦ πατρίδα, ἰδίαις δαπάναις ὠκοδόμησε τεμένη δύο (Κουρσουνλοῦ καὶ Καγῆ τζαμιτί), λουτρῶνας δύο, σχολεῖα ὀθωμανικὰ καὶ πλεῖστα ἄλλα καθιδρύματα φιλανθρωπικὰ, καὶ προσεκάλεσε τοὺς περιοίκους εἰς συνοικισμὸν· ὅτι εἰς τῶν τότε πασάδων (κατὰ παράδοσιν) διερχόμενος ἐκεῖθεν καὶ δραστηρίως πρὸς ἀνέγερσιν τῶν εἰρημένων οἰκοδομῶν ἰδὼν πολλοὺς ἐργαζομένους ἠρώτησεν ἕνα τῶν ἀκολούθων, τί ποιοῦσιν; ἐπὶ δὲ τῇ ἀπαντήσῃ αὐτοῦ, ὅτι ὁ Ἰβραχίμ πασᾶς (1720—25) ἀνεγείρει οἰκίαν, ἵνα τὸ μικρὸν τοῦτο

1. (Προσθ.) Τὸ ὄνομα Μούσκαρ ἐξάγεται ἐκ τινος τουρκιστῆ γεγραμμένης ἀναθηματικῆς πλακῆς εὐρεθείσης ἐν τινὶ τῶν ὑπὸ τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς πόλεως κτισθέντων λουτρῶνων, καὶ φερούσης χρονολογίαν 1134 (χρονολ. ἰδρύσεως τῆς πόλεως) καὶ 1201 (χρονολ. ἀναθήματος τῆς πλακῆς).

καὶ ἀσήμαντον χωρίον καταστήσῃ μεγαλόπολιν, εἶπεν «εἰ νέμκι σεχίρ ὀλά» ὁπόθεν καὶ τὴν ἐπωνυμίαν Νέβ-σεχίρ ἔλαβε²· καὶ ὅτι κατὰ τινὰ στατιστικὴν τοῦ δημαρχείου, γενομένην τῷ 1883, τὸ Νέβ-σεχίρ ἀπερίθμει 2030 οἰκογενεῖας ὀθωμανῶν, 1205 ὀρθοδόξων, 62 ἀρμενίων, 23 καθολικῶν καὶ 8 προτεσταντικῶν.

Κατ' ἄλλους τὸ Νέβ-σεχίρ ἦν ἡ ἀρχαία Νύτσα, ὅπερ ἀπίθανον, ὡς τοιαύτην τῶν πλείστων θεωρούντων τὸ ὀλιγόωρον αὐτοῦ ἀπέχον ὅρος Νινευῆ, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου παλαιᾶς πόλεως ἐρείπια σώζονται.

Περὶ τῶν ὁμογενῶν ἐν τῇ ρηθείσῃ πραγματεῖᾳ τὸν λόγον ποιούμενος, ἀνέφερον, ὅτι οἱ κάτοικοι ὄντες δραστήριοι, ἐργατικοί, εὐσεβεῖς καὶ εἰς ἄκρον φιλόμουσοι ἔχουσι δύο λαμπράς ἐκκλησίας καὶ διατηροῦσι τελείαν ἀστικὴν σχολὴν μετὰ δύο γυμνασιακῶν τάξεων, ἐν παρθεναγωγεῖον καὶ δύο νηπιαγωγεῖα, ὅτι ἀρχὴ αὐτῶν ἐστὶν ἡ ἐφορία ἐξ ὀκτὼ μελῶν ἀπαρτιζομένη καὶ ἐργαζομένη ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ κατὰ καιρὸν μητροπολίτου, ὅστις ἕνεκα τοῦ πληθυσμοῦ τῶν φιλομούσων καὶ φιλοπροσόδων νεαπολιτῶν διαμένει ἀπὸ τῶν ἐορτῶν τῶν Χριστουγέννων μέχρι τῆς Μ. τεσσαρακοστῆς ἐν Νεαπόλει.

Ἡ μία ἐκκλησία ἐπὶ τῷ ὀνόματι τῆς Παναγίας σεμνυνομένη ὠκοδομήθη τῷ 1755, ἡ δ' ἑτέρα ἐπὶ τῷ ὀνόματι τοῦ ἁγίου Γεωργίου τῷ 1849.

Περὶ δὲ τῶν σχολῶν, περὶ ὧν ἰδίως ὁ λόγος ἐν τῇ παρούσῃ ἡμῶν συνοπτικῇ πραγματεῖᾳ, ἐλέγχθη ὅτι πλὴν τῶν ἄλλων πρὸς συντήρησιν αὐτοῦ πόρων ὑπὲρ τὰς 250 λίρας Τουρκίας συνεισφέρει ἐτησίως καὶ ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐδρεύουσα ἐφορία.

Ὁ χρόνος τῆς ἰδρύσεως τῆς πρώτης ἑλληνικῆς σχολῆς δὲν δύναται ἀκριβῶς νὰ καθορισθῇ, φρονούμεν δὲ ὅτι ἐλείτουργεῖ τοιαύτη ἀπὸ τῶν τελευταίων τοῦ ΙΗ' αἰῶνος ἐτῶν. Γνωρίζομεν καλῶς ὅτι ἀπὸ τοῦ 1806 ἐδίδαξεν ἐν αὐτῇ ὁ βραδύτερον μητροπολίτης Χαλεπίου γενόμενος Θεόκτιστος, ὃν διεδέξατο κατὰ τὸ 1812 ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Συμεὼν, θεῖοι ἀμφότεροι τοῦ ἀπὸ τοῦ 1856 μέχρι τοῦ 1893

διευθύναντος τὰς σχολὰς κ. Φιλίππου Ἀριστοβούλου τελειοφοίτου τῆς ἱερᾶς ἐν Χάλκῃ θεολογικῆς σχολῆς³.

Ἄλλ' ἡ ἑλλειψὶς πόρων ἐπέδρασε, φαίνεται, ἐπὶ τῆς κανονικῆς τῆς σχολῆς λειτουργίᾳ· καὶ μικροῦ δεῖν ἢ διάλυσις αὐτῆς ἐπὶ ἤρχετο, ἂν μὴ τὰ ἐν Κωνσταντινουπόλει φιλόμουσα καὶ φιλογενῆ τῆς Νεαπόλεως τῆς Καππαδοκίας τέκνα, βουλόμενα ἵνα, οὐ μόνον νέαν τῇ λειψυχησάσῃ σχολῇ ζωὴν δώσωσιν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐν τῷ μέλλοντι συντήρησιν αὐτῆς ἐξασφαλίσωσι, προέβησαν εἰς τὴν ὑπὲρ τοῦ σκοποῦ τούτου συλλογὴν συνδρομῶν ἐκ τῶν ἐνταῦθα παρεπιδημούντων νεαπολιτῶν. Καὶ ὑπὸ τῆς σκέψεως ταύτης κατεγόμενα καὶ τῆς πατρικῆς προστασίας τοῦ ὡς μέλους τῆς ἱερᾶς συνέδου παρεπιδημούντος τότε ἐνταῦθα πνευματικοῦ αὐτῶν πατρὸς

3. Ὁ ἐξῆς κατάλογος τῶν ἀπὸ τοῦ 1806 μέχρι τοῦ 1855 διδασκάντων σώζεται παρ' ἡμῶν, χάρις τῷ κ. Φιλίππῳ Ἀριστοβούλῳ. Α' Θεόκτιστος ἐκ Νεαπόλεως τῆς Καππαδοκίας, κατόπιν Χαλεπίου γενόμενος. — Β' Κύριλλος, κατὰ τινὰς ἐκ Κέλβερι (χωρίου δωδεκάωρον ἐκ Νεαπόλεως ἀπέχοντος), καὶ κατὰ τινὰς ἐκ Ρυσίου (Ἀρετσούς). — Γ' Γρηγόριος Ἀγκυρανός, Κυράζογλου λεγόμενος. — Δ' Συμεὼν, Παιδονόμος ἐπωνυμούμενος, ἀδελφὸς τοῦ εἰρημένου Θεοκτίστου. — Ε' κατὰ τὸ 1820, μετὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ σιγιλλίου ὁ ἱερομόναχος Ἀρσένιος ἐκ Μουταλάσκης. — ΣΤ' Γερμανὸς ἱεροδιάκονος Τζιτζιπηγήκογλου ἐκ Νεαπόλεως. — Ζ' Δωρόθεος ἱερομόναχος ἐκ Ταβλουσούνου, θεῖος τοῦ κ. Γαβριὴλ Σοφοκλέους. — Η' Ἰωάσαφ ἱερομόναχος, ἐκ Μουταλάσκης. — Θ' Ἀγαθάγγελος ἱερομόναχος Χερτέμογλου, ἐκ Ταβλουσούνου. — Ι' Ἰωακείμ Μακίσογλου, ἐκ Κέλβερι. — ΙΑ' Ἰωαννίκιος ἱερομόναχος, ἐκ Καισαρείας, μετὰ τινος βοηθοῦ Προδρόμου ὀνόματι. — ΙΒ' Λεόντιος ἀρχιμανδρίτης, ἐκ Μουταλάσκης, κατόπιν ἐπίσκοπος Καισαρείας καὶ μετὰ ταῦτα Νεοκαισαρείας γενόμενος, μετὰ βοηθοῦ Σεραφεῖμ τινος Καισαρέως. — ΙΓ' παπᾶ Εὐγένιος ἐξ Ἰντζέσου, ὁ βραδύτερον προϊστάμενος τῆς ἐν Βαλουκλίῳ μονῆς τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, ἐπὶ ἱκανὰ ἔτη διατελέσας μετὰ βοηθοῦ τοῦ εἰρημένου Σεραφεῖμ καὶ μετὰ τὴν ἀναχώρησιν ἐκείνου σχῶν βοηθὸν τὸν Γεώργιον Φιλιππίδην, Νεαπολίτην. — ΙΔ' Ἰωάννης ἐκ Νεαπόλεως. — ΙΕ' Ἀλέξανδρος Κ' Χαρίτων, ἐκ Ζιντζίδερ, τὸν προτεσταντισμὸν εἶτα ἀσπασθεὶς. — ΙΣ' Δημήτριος ἐκ Ζιντζίδερ, ὃν διεδέξατο ὁ ἐλλόγιμος κ. Φίλιππος Ἀριστοβούλος, ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ ὁποίου ἤρχισε νὰ γίνηται τακτικώτερα ἡ λειτουργία τῶν σχολῶν καὶ καρποφορώτερα. Σημειωτέον ἐνταῦθα, ὅτι πλὴν τῶν ἄλλων βοηθῶν ἔσχε καὶ τὸν ἐπὶ 42 ἔτη συνεχῶς διδάξαντα ἀοίδιμον Γαβριὴλ παπᾶ Ἀρχαγγέλου, πατέρα τοῦ διαπρεποῦς ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῶν σιδηροδρόμων Ἀνατολῆς ἱατροῦ κ. Ἀρχαγγέλου Γαβριήλ. — Μετὰ δὲ τὴν ἐκουσίαν ἐκ τῆς σχολῆς ἀποχώρησιν τοῦ κ. Φιλίππου τῷ 1893 διωρίσθη διευθυντὴς ὁ μακαρίτης Βασίλειος Ἰωαννίδης, ὃν διεδέξατο μετὰ τετραετίαν ὁ Σεραφεῖμ παπᾶ Παΐσιου· καὶ τοῦτον μετὰ ἐν ἔτος ὁ Ἀναστάσιος Ἀγγελίδης· ἀπὸ δύο δ' ἐτῶν διευθύνει τὰς σχολὰς ὁ διδάκτωρ τῆς φιλολογίας Ι. Σεφεριάδης.

2. Προστίθεμεν ἐνταῦθα, ὅτι ὁ Ἰβραχίμ πασᾶς ἀνελθὼν εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ Μ. βεζύρου τῷ 1718 ἐκυβέρνησε μετὰ πολλῆς συνέσεως τὸ κράτος ἐπὶ δώδεκα ἐνιαυτούς. Ἰδρύσε σχολεῖα, βιβλιοθήκας ἀνήγειρε, καὶ διὰ πλείστων συγγραμμάτων ἀραβικῶν καὶ περσικῶν ἐπλούτισεν αὐτάς. Τὴν τυπογραφικὴν τέχνην εἰσήγαγε τῷ 1727 διὰ τινος οὐγγρου μετονομασθέντος Ἰβραῖμ (ὅρα πλείότερα περὶ τοῦ βίου τοῦ ἀνδρὸς ἐν σελίδι 386 τόμ. Ζ' τῆς ἱστορίας τοῦ Ὄθωμ. κράτους).

ἀοιδίμου κυροῦ Ἰωαννικίου τυχόντα, συνελεξαν τὸ σημαντικὸν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ποσὸν τῶν ἐπτὰ χιλιάδων καὶ πεντήκοντα γροτίων, ὅπερ ἀπεφάσισαν ἵνα καταθέσωσι παρ' ἀξιογρέοις προσώποις, ὅπως ἐκ τοῦ τόκου αὐτῶν, ὡς καὶ ἐξ ἐτέρων προσόδων, ὡς ἐν τῷ σχετικῷ σωζομένῳ σιγίλλιδει γράμματι δηλοῦται, συντηρῆται ἡ σχολὴ εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα. Πρὸς ἀτφάλειαν ὅθεν τῶν χρημάτων τούτων καὶ τὴν εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα συντήρησιν τῆς σχολῆς ἐξητήσαντο μετὰ τῆς διακρινούσης αὐτοὺς εὐτεθείας τὴν ἔκδοσιν τοῦ εἰς τουρκικὴν γλῶτταν τὸ πρῶτον ἱσως ἐπὶ τούτῳ συντεταγμένου σιγίλλιδους γράμματος.

(ἔπεται τὸ τέλος)

ΓΡΗΓ. Κ. ΕΓΓΟΝΟΠΟΥΛΟΣ
δικηγόρος.

ΑΝΑΓΡΑΦΗ ΤΜΝΩΝ ΚΑΙ ΕΓΚΩΜΙΩΝ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ ΕΥΦΗΜΙΑΝ*

Μακαρίου Θεοδώρου τοῦ Βέδωνος Ἐγκώμιον εἰς τὴν ἁγίαν καὶ πανεύφημον μεγαλομάρτυρα Εὐφημίαν.

Ταῖς οὖν μαρτυρικαῖς ἀντιρρήσεσιν ὁ δικαστὴς καταβροντηθεὶς, ἐπεὶ περ προσωπεῖω πραότητος ὑπέκρυπτε τὸν θυμὸν, μηκέτι δυνάμενος μένειν, ἐπὶ τοῦ πλάσματος, ἀπογυμνοῖ τὴν δυσμένειαν, καὶ χαλεπαῖς αἰκίαις περιβάλλειν τοὺς μάρτυρας ἐγκαλεῖται· πολλὰ δὲ αὐταὶ καὶ δυσαγχεῖς, καὶ ραδίως τὸν αἰκίζόμενον τοῦ ζῆν ἀπαλλάττουσαι· σιδηρῶν ὀνύχων ἀκμαί· ξιφῶν ποικίλων προσαγωγαί· βάρος κλοιῶν σιδηρῶν, βόθροι, σταυροί, κλίνας πεπυρακτωμέναι, στρεβλωτῆρες μελῶν καὶ εἴ τι ἄλλο πρὸς κολαστηρίων εἶδος πεποίητο· ἐν οἷς διὰ πλειόνων ἡμερῶν ἐγκαρτερήσαντες, καὶ πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως ὑπ' αὐτῶν αἰκισθέντες ἀμετάθετοι διέμενον τοῖς φρονήμασιν. Ἐκοινώνει δ' αὐτοῖς τῶν παθημάτων ἡ μάρτυς, καθὰ καὶ τῆς εἰς Χριστὸν ὁμολογίας καὶ πίστεως τοῖς ὁμοίοις βασάνοις καὶ αὕτη καθυποβαλλομένη, καὶ τῷ παραπλησίῳ τῶν πόνων σεμνυνομένη, τὴν σωματικὴν οὐκ ἐπὶ σγύνετο γύμνωσιν. Τοῖς ἐκ μαστίγων ἐκκλωπίζετο μώλωπι. Τοῖς ἐξ αὐτῶν ἰχῶρσιν ὡς ρόδων σταλαγμοῖς ἀπесμήχετο. Οὐκ ἀπέιδε πρὸς κάλλος φθειρόμενον, ὁ τοῖς ἡρίνοις ἄνθεσι παραπλησίως

οἶδε συναπορρεῖν. Οὐκ ἀπέβλεψεν εἰς ματαιότητας καὶ μανίας ψευδεῖς, αἱ, τοῦ λογισμοῦ τὸ καίριον ἀκρωτηριάζουσαι, καὶ τὰς γνωστικὰς ἐνεργείας ἀμβλύνουσαι, πρὸς τὸ φιλόσαρκον καὶ ἀνδραποδῶδες κατέλκουσι φρόνημα. Οὐκ ἀκμὴν ἐδυτωπήθη νεότητος, ἢ, πᾶν τὸ ἐνταῦθα τερπνὸν καὶ κόσμιον οἰκείουμένη, πρὸς εὐμάραντον ὠραιότητα δελεάζεται. Οὐκ ὥκτειρε σαρκὸς ἀπαλότητα λευκότητι διαλάμπουσαν καὶ τῷ ἐρυθρήματι τῷ ἐρεύθῳ τοῦ αἵματος περινηθισμένην καὶ ἀποστίλβουσαν. Οὐκ ἐλογίσατο πρὸς πόσους βασανιστὰς ἔκδοτον ἑαυτὴν παρεστήσατο. Ἀλλ' εἰς τοσοῦτον τῷ πρὸς Θεὸν ἀνεκέκρατο πόθῳ, καὶ οὕτως αὐτῷ προσήλωτο καὶ συνήνωτο, ὡς τοῦ νοῦ κεχωρισμένου τῶν σωματικῶν γενομένου παθῶν, καὶ πρὸς τὸ οὐράνιον ὕψος ἀναρπαθέντος, καὶ ταῖς ἀσωμάτοις συνομιλοῦντος Δυνάμεσι, παντελεῖ λήθειν λαμβάνειν καὶ αὐτῆς τῆς σαρκὸς καὶ τῶν ὅσα σύνεστι τῇ σαρκί.

Ὡς δὲ μετὰ τοσαύτην βεβήτων πληθύν, ἀναπεμφθῆναι ὡς βασιλέα διὰ τὸ ἀκλινὲς οἱ μάρτυρες κατεκρίνοντο, τούτους μὲν εὐθέως εἶχεν εἰρκτῇ, τῆς τυραννικῆς προθεσμίας τὸ τέλος προσαναμένουσα, ἀφαρπάζεται δὲ ἀπ' αὐτῶν καὶ δίσταται ἡ καλλίνικος Εὐφημία, οἷα τις ἡμερωτάτη ἀμνάς τῶν συννόμων καὶ συνάθλων διαχωριζομένη, καὶ τῷ δικαστικῷ παρὰ τῶν δημίων προσάγεται βήματι. Τί μὲν οὐκ ἐννοούμενου τοῦ ἀνθυπάτου, τί δὲ οὐ πράττοντος καὶ ποικιλλεομένου ὅπως αὐτὴν παραστήσειεν· ὥςτο γὰρ ἐλπίσι φυσώμενος κεναῖς ἅτε νεάνιδά οὗσαν καὶ τῷ σώματι ἀπαλὴν, εἰ τῶν ὁμοδόξων διασταίῃ καὶ τοῦ ἐκείνων ἀπορραγείῃ συστήματος, θωπευτικοῖς συλήσειν ταύτην τοῖς ῥήμασιν· «Ἐγὼ μὲν, φάσκων, ὦ καλλίστη γυναικῶν, βλέπων σε νέαν ἔτι οὗσαν καὶ ταῖς κορικαῖς μορφαῖς ἀπαστράπτουσαν, ὥμην τῆς τῶν δυσσεβῶν ἐκείνων ἐκστῆναι συμμορίας, καὶ πρὸς τὰ γυναιξὶ πρέποντα μεθαρμόσασθαι. Τί γὰρ σοὶ κἀκείνοις· σοὺ μὲν εὐγενεῖα καὶ κάλλει προσχούσης καὶ εἰς ἱερείαν θεῶν ἀρμοζούσης, ἐκείνων δὲ, πάντη δυσσεβῶν καὶ ἀπαταιῶνων, καὶ τὴν τῆς καταδίκης ψῆφον ἀντὶ τῆς ἡδίστης ταύτης ζωῆς ἀνταλλαξαμένων· ἐρώσι γὰρ σου εὖ οἶδ' ὅτι καὶ παρ' ἡμῖν θεαί, καὶ μᾶλλον Ἀθηνᾶ, φρονήσεως οὕσα χορηγὸς καὶ παρθενίας ἐνσφράγισμα· ἀλλ' οὐδ' ὁ τῶν λοιπῶν θεῶν ὁμιλος τῆς τοιαύτης τιμῆς ἀπασχοί-νισται· καινὸν γὰρ κἀκείνοις καὶ ταύταις ἡ θεωνυμία, κἂν διαφοροῖς ταῖς ἐνεργείαις καταμερίζονται, ἐξ ὧν ὁ εἰς θυσίαν καὶ τιμὴν παρὰ σοῦ προκρινόμε-

* συνέχεια ἀπὸ σελ. 81—83.

νος τὴν ἰσοτιμίαν πρὸς τοὺς ἄλλους διαβιβάζων γνωρίζεται, ὡς ἀξιωθεῖται τῆς εὐμενείας καὶ προσκυνήσεως, ἔσῃ τὰς μεγίστας πεπλουτικυῖα τιμὰς καὶ θεοὺς πρὸ πάντων ἐιέρατος». Ἀλλὰ ταῦτα μὲν τὰ τοῦ τυράννου πρὸς τὴν μάρτυρα, ἅπερ ὡς λῆρον καὶ ἰστὸν ἀράχνης λογισαμένη, καὶ ὡς ἀθύρματα νηπιώδη τοιάδε ἀντημείβετο πρὸς αὐτόν. «Ὀίει με, τύραννε, τῇ προτεραίᾳ τοῖς σὺν ἐμοὶ συνελθούσι καὶ συναθλήτασι μάρτυσι νῦν ὀκλάζειν καὶ καταπεπτωκέναι τῷ φρονήματι, καὶ τῆς ἐκείνων ἀπολείπεσθαι γενναιότητος; μὴ οὕτως ἔχε καὶ οἶου· μάλλον μὲν οὖν, καὶ εἰ τι πρὸς σέ γενναιότερον διετέθησαν ἐμοὶ τὴν χάριν ὑποληπτέον, ὑπ' ἧς πρὸς τὴν ἀθλήσιν ἐνευρώθησαν. Εἰ οὖν ἐκείνων ὑπῆρξα διδάσκαλος καὶ ταῖς ἐμαῖς πειθόμενοι παραινέσιν εἰς οὐδὲν σου τὰς ἀπειλὰς καὶ τὰς μάστιγας ἔθεντο, πῶς ἂν τις ἐλπίσειε, τοῦ ὀρθοῦ με παρατραπεῖσαν λογισμοῦ, τὰ χεῖρω φρονεῖν καὶ πρὸς τὸ τῆς πλάνης κατολισθῆσαι βάραθρον. Οὐχ οὕτως ἀσθενὴς τε εἰμὶ καὶ ταπεινὴ, καὶ μηδὲν ἀνδρῶδες καὶ γενναῖον ἔχουσα, ὡς συνασθενεῖν τὸν λογισμὸν τῷ σώματι καὶ πρὸς ἀπάτην εὐχολοῦν οἶεσθαι· οὐχ οὕτως εὐπαράγωγος ἐγὼ καὶ εὐάλωτος καὶ τοῖς τυραννικοῖς ὑπέικουσα δείμασιν, ὡς χάραν ἔχειν ἐν ἐμοὶ τὰ τῶν σῶν δελεασμάτων καὶ θωπευμάτων. Ἀρεῖ δὲ τῷ τοσούτοις αἵμασι χαίροντι καὶ χραينوμένῳ τοῖς πάθεσι τίς ἂν ποτε λατρεύσειεν ὡς Θεῷ, πασῶν ἀμοιροῦντι αἰσθήσεων, καὶ κατὰ τὸν ἡμέτερον προφήτην μήτε φωνὴν, μήτε ἀκρόασιν ἔχοντι; καὶ ταῦτα μοιχικοῖς ὑποπεπτωκότι ἐγκλήματι καὶ πορνικοῖς ἐαλωκότι ἀσελγήμασι, κατὰ τοὺς ὑμετέρους μύθους καὶ τὰ πεπλανημένα συγγράμματα; Βούλει τὰ τῆς αἰσχύνης αὐτοῦ κρυπτὰ θεατρισθῆναι μυστήρια; τὴν πάμμοιχον Ἀφροδίτην; τὸν ἐπ' αὐτῇ τοῦ θεοῦ σου ἔρωτα; τὰ παρ' Ἡφαίστου χαλκευθέντα δεσμά; τὴν ἀσελγῇ μίξιν; τὴν ἀμροτέρων ζώγρησιν; τὴν παρ' ἡλίου δήλωσιν; καὶ οὕτω λέγω τὴν γύμνωσιν, τὴν αἰσχύνην, τὸ δέος, τὸν τρόμον, καὶ τὸν ἐπ' αὐτοῖς γέλωτα, καὶ τὴν περὶ τῆς ἀπολυτρώσεως ἱκεσίαν, ἃ εἰ διαγλευάζειν τις βούλοιο, καὶ εἰς ὕβρεως παραλαμβάνειν ὑπόθεσιν, ἀλλοτριωθῇσονται μὲν τὰ ὑμῶν σεβάσματα τῆς ἐπιπλάστου θεώσεως, εἰς προὔπτον δὲ τὰ τῆς ἀπάτης καὶ τοῦ ψεύδους ἐξενεχθήσονται· οἰγήσονται δὲ καὶ οἱ περὶ αὐτῶν μῦθοι καὶ λῆροι, οἱ δυναστεία καὶ χρόνῳ προσειληφότες τὴν ὑπαρξιν, ψευδοθεῖαν τοῖς ἀπλουστέροις προσανεπλάσαντο· ταῦτα θεῶν; ταῦτα προς-

κυνεῖσθαι ἀξίων, καὶ σπονδαῖς καὶ θυσίαις δεξιούσθαι τε καὶ φιλοτιμεῖσθαι; πῶς οὐκ ἀλογίας καὶ εὐηθείας ἀνάμεστον προτιμᾶν τὰ χεῖρω τῶν κρεϊτόνων, καὶ τὰ ἥττω τῶν μειζόνων τε καὶ τιμιωτέρων; Περὶ δὲ ἱερείας καὶ νεωκόρου τῆς ὑμετέρας θεοῦ, πῶς ἂν τις οὐχ ὑπολήφωιτο τοῦτο παγγέλοιο καὶ τοῦ διαπαίζεσθαι καὶ μυκτηρίζεσθαι ἀξίον· αὐτό μοι τῶν δυσσεβημάτων τὸ κεφάλαιον ὑπισχνούμενον, καὶ προτανέχειν εἰδῶλῳ θωπεύοντες ἢ χαλκός, ἢ χρυσός, ἢ ἄλλη τις τυγὼν ὕλη, καὶ τεχνίτης, καὶ χρόνος, καὶ σπουδὴ, καὶ ἐπιτυχία διεμορφώσαντο. Εἰ γὰρ ἐγὼ μὲν ἔμψυχος, τὸ δὲ ἄψυχον καὶ ἀκίνητον, κρεῖττον ἄρα τὸ ἔμψυχον τοῦ ἄψυχου, καὶ τὸ κινούμενον τοῦ μὴ κινουμένου· ἔσται οὖν κατὰ τοῦτο κρεῖττω τῶν θεῶν σου αὐτὰ τὰ θαύματα αἰσθήσεως μετέχοντος καὶ ζωῆς, καὶ πολὺ πρότερον τῶν ὑμετέρων ἀφιδρυμάτων ἐναργέστερά τε καὶ πρακτικώτερα. Πῶς δ' ἂν καὶ εἴη θεὸς ἢ πάθεσι καὶ λύπαις συνεχόμενη, ἢ ἔριδι καὶ ζήλῳ δουλεύουσα, ὁπρὶν ἢ περὶ τοῦ μυθικοῦ μήλου κρίσις ταῖς ὑμετέραις θεαῖς διεσπούδαστο. Ἐρρε μοι λοιπὸν ὁ διὰ ταῦτα μυθολογούμενός καὶ διὰ τοῦτο ἐξαπατῶμενός· καὶ πρὸς τὴν χεῖρω δόξαν ἐκκυλιόμενος, καὶ μόνῳ τῷ θυμῷ πρὸς τὴν τῶν ὁμογενῶν ἀναίρεσιν στρατηγούμενος. Οὐ γὰρ μεταπίσεις νοῦν εὐσταθῇ καὶ ἀκλόνητον, καὶ γυναικείῳ συμπέπλεκται σώματι· ἐν μὲν γὰρ ταῖς γνώμας καὶ τοῖς λογισμοῖς καὶ τοῖς τοῦ νοῦ κινήμασι καὶ διανοήμασι τὸ ταῦτόν τοῖς ἀνδράσιν ἀποφερόμεθα· ἔστι δ' ὅτε καὶ ὑπὲρ ἐκείνους· ἐν δὲ τῇ ἔξωθεν πλάσει κεκτῆμεθα τὸ διάφορον, ὁ κατ' οὐδὲν πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν ἡμᾶς διαλυμανεῖται· ἀπὸ γὰρ τῶν ἐντὸς καὶ τῶν ἐν ψυχῇ χαρακτηρισμάτων, ἀλλ' οὐκ ἐκ τῶν ἐκτὸς, τὸ εὐσεβεῖν θεθεώρηται· οὐκ οὖν με τῇ συντρόφῳ μεταποιήσεως πίστει, μεθ' ἧς γεγέννημαι, μεθ' ἧς ἐσπαργάνωμαι, ἢ καὶ συνηυξήθην τε καὶ συνήκμασα, καὶ φρουρὸν τῆς παρθενίας καὶ καθαρότητος ἐποιητάμην, τοῦτό σοι καὶ πρῶτον καὶ τελευταῖον ἀπολελόγημαι· καὶ τούτοις τοῖς ῥήμασιν ἐρειδομένη ἑτοιμος ἀντισχεῖν πρὸς πᾶν εἶδος κολαστηρίων».

(ἔπεται συνέχεια)

Ἀλέξανδρος Ε. Λαυριώτης

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΝΙΚΑΙΑΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Προσκαλεῖται ὁ Νικόλαος Μαροῦχος ράπτης ὑπὸ τοῦ ὁθωμανοῦ, κάτοικος Κωνσταντινῶς, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, ὁ

πως, τὴν πρώτην τετάρτην καὶ ὥραν 7 τῆς ἡμέρας τουρκιστὶ μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ δικαστηρίου τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Νικαίας αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἀντιπροσώπου νομίμως, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ Ἀναστασίας Μαρούκου θυγατρὸς Νικολάου Βούλγαρη, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ἐπὶ διαζεύξει ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἢ ὑπόθεσις δικασθῇσεται ἐρήμην.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κων]πόλει ἐκδιδόμενων ἐφημερίδων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας», καὶ «Ταχυδρόμου».

Ἐν Κίῳ τῇ 30 Δεκεμβρίου 1902.

Ὁ πρόεδρος

3

† Ὁ Νικαίας ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ

Ὁ γραμματεὺς

† ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Χ. ΜΑΡΙΦΟΓΛΟΥΣ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΟΡΥΤΣΑΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Προσκαλεῖται ὁ Σωτήριος Χρ. Πλέκη, ὑπὸ πῆκος ὁθωμανός, τέως μὲν κάτοικος Μοσχολέως, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, ὅπως, τὴν πρώτην Τρίτην καὶ ὥραν 4 τουρκιστὶ τῆς ἡμέρας μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ δικαστηρίου τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Κορυτσᾶς, αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἀντιπροσώπου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ Φανῆς Σωτηρίου, κατοίκου Μοσχολέως, ἐπὶ διαζεύξει ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγῇ δικασθῇσεται ἐρήμην.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδόμενης ἐφημερίδος «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας».

Ἐν Κορυτσῇ, τῇ 14 ἰανουαρίου 1903.

Ὁ πρόεδρος

3

† Ὁ Κορυτσᾶς ΦΩΤΙΟΣ

Ὁ γραμματεὺς

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Θ. ΩΡΟΛΟΓΑΣ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΑΛΚΗΔΟΝΟΣ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Αὔξ. ἀριθ. 60. Ἀριθ. πρωτ. 1408

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τῆς ἐναγομένης καὶ ἀποφασίζον παμφηρεῖ Δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 1292 καὶ ἡμερομ. 23 ὁκτωβρίου 1902 ἀγωγὴν τοῦ ἐνάγοντος Κωνσταντίνου Χρήστου Κάκουλα, κατοίκου Χάλκης, ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην.

Κηρύττει τὸν μεταξὺ τῶν διδόντων γάμον διαλελυμένον ἐξ ὑπαιτιότητος τῆς ἐναγομένης Εὐτυχίας Κωνσταντίνου θυγατρὸς Ἀνδρέου Τσιβάνη

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἀλλεπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδόμενων ἐφημερίδων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας», καὶ «Κωνσταντινουπόλεως», δημοσιεύειν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως, καὶ

Ἐπιτίθησι τῇ ἐναγομένῃ τὰ δικαστικὰ ἐξόδα καὶ τέλη τῆς

παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν ἀνιόντα μὲν εἰς γρόσια 240 προκαταχλόμενα δὲ ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐν Χαλκηδόνι τῇ 4 δεκεμβρίου 1902.

Ὁ πρόεδρος

† Ὁ Χαλκηδόνος ΓΕΡΜΑΝΟΣ

3

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Ὁ Δημήτριος Σταύρου, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπὸ πῆκος ὁθωμανός, τέως μὲν κάτοικος Κωνσταντινουπόλεως καὶ λεπτοουργὸς τὸ ἐπάγγελμα, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον δευτέραν καὶ ὥραν 2 εὐρωπαῖστὶ μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῶν ἐφημερίδων δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ, εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἐαυτοῦ γυναικὸς Μαριγῶς Δημητρίου Σταύρου, τὸ γένος Ἀθανασίου Γανίτου, χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ὑπηκόου ὁθωμανῆς, κατοίκου Οὐν Καπὰν Κωνσταντινουπόλεως, τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένης, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγῇ περὶ διαζυγίου θεωρηθῇσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδόμενων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 4 φεβρουαρίου 1904.

Ὁ πρόεδρος

† ὁ πρῶν Δρυϊνουπόλεως ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

1

Ὁ γραμματεὺς

ΑΡΜΟΔΙΟΣ Δ. ΧΑΜΟΓΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΑΣΤΟΡΙΑΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Προσκαλεῖται ἡ Ὁρθοξία Ἐλευθερίου, ὑπὸ πῆκος ὁθωμανῆ ἄνευ ἐπαγγέλματος, ὁρμωμένη ἐκ Πύργου, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, ὅπως τὴν πρώτην τρίτην περὶ ὥραν 8ην τουρκιστὶ μετὰ παρέλευσιν (31) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ Πνευματικοῦ δικαστηρίου τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Καστορίας αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἀντιπροσώπου νομίμως, ὡς ἐναγομένη ὑπὸ τοῦ συζύγου αὐτῆς Γεωργίου Ἰωάννου, ὑπηκόου ὁθωμανοῦ, κατοίκου τοῦ χωρίου Κλεπίστη καὶ κτίστου τὸ ἐπάγγελμα, ἐπὶ διαζεύξει ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει δικασθῇσεται ἐρήμην

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδόμενων ἐφημερίδων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Νέας Ἐφημερίδος».

Ἐν Καστορίᾳ τῇ 21 ἰανουαρίου 1903.

Ὁ προεδρεύων

3

† Ἀρχιερ. ἐπίτρ. πρωτοσύγκελλος ΠΛΑΤΩΝ

Ὁ ὑπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΔΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

Наукова бібліотека
ОДЕСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО
УНІВЕРСИТЕТУ
імені І. І. МЕЧНИКОВА

1948

02/09/25

902631

НБ ОНУ

Т. 111. 726666